

ஸ்ரீ
ஸ்ரீகௌரீசாஸ்திராயநம: *
வ் வநுஜநகாடுஸ்ரீராத்
நம்மாழ்வார் ஸிஷ்யரான
முன்மதுராகவிகள் அருளிச்செய்த
அணி நுண் சிறுத்தாம்பு
மூலமும்.

கற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த
வ்யாஸராமமும்,
பின்புள்ளா ரருளிச்செய்த
அருமபத ப்ரதிஷ்டதும்.

இவை

சித்திரகூடம் - கந்தாடை
திருவிவந்தடாசநரியரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு
ஹ - புஷ்பாதசெட்டியாரவர்களால்
தந்து
கலாநிதிகளாசிரிசுக்கூடத்தால்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

மாநிலருஷம், மும்பை
சென்னப்பெட்டி
Registered
ராஜகோஷம்

MAHAOPADHYAYA
J. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
CAR T. AGAR MADRAS - 600 090

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

ஸ்ரீரத்தொரிரதஜாயதஜி.

மயூரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

௧௩

க ண் றி நு ண் றி னு த் தா ம்பு.

அரும்பத வளக்கம்.

திருமஞ்ஞாயுப் புகிவாடகங்களான லிவ்ய புவஸ்யங்
களை வுரலாநம் செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெ
ரியவாச்சான் பிள்ளை தம்முடைய பரமசூபையாலே *வேதத்
துக்கோ மென்னுமதுபோ லுள்ளதுக்கெல்லாந் சுருக்கா
திருப்பலலாண்டிகும், *மத்திமமாம் பதம்போல சீர்த்த
மதுரகவி செய்கலையும், துதீயவடாயுப் புகிவாடகங்
களான மற்றுமுள்ள லிவ்யபுவஸ்யங்களுக்குமுள்ள தாத்நீ
களை யறிந்து எல்லாரு முஜ்ஜிவிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்
ளாம் பற்றி, 'அதில் துதீய வடாயுதிலுா புகிவாடக மாண
ணிநுண் னுத்தாம்பின் பொருளை யறிவிக்கக் கோலி,

“புராஜாவத்யுமஹஸ்தாநா” என்று தொடங்கி,
 “புராஹ்மஸ்துபாஸிநாஸ்துத்ய” என்று கேவலாஸு
 மாதுஷா என்களே ஐயுறு விசேஷங்களுக்கு ஸா
 யனமாக வுபபெசித்து, “யொமிநாஜித்யுஸ்தாநஸ்தா
 தஸனொஷகாஸிணா” என்று - கைவத்யுநிஷ்டருக்கு
 ஆத்யுபாஸியை யுபபெசித்து, “வெண்காணிந ஸுபா
 ஸுஹ ய்யாயிநொய்யாயிநொஹியெ | தெஷானு
 ராஜிஸ்தாநம் யமெய்யபஸுஜிஸுநாஸம்” என்று நித்ய
 ஸதஸர்க்கு ஹவத்யுபாஸியை யுபபெசித்தானிறே
 ப்ரபராசரஹவான. இநத ப்ஷிகளிற காடடில் ஆழ்
 வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்கனெயென்னில;
 வேஷதாதுமாபாய் உத்தம புருஷாபாயமான ஹவ
 த்யுபாஸியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க் குபபெசிக்கு மிட, த
 திலும சாஸு வியமான வைஸுராஜிகளையும் துரா
 ஜாமாக வுபபெசிக்கு மவர்களிறே. இவ்விஸக்ஷண
 புருஷாபாயத்தினுடைய காரெஷையான ததீய சேஷ
 கைததளவிலே வரப்புருராரினாரர் ப்ரீமயூரகவிகள.

ருனே சொன்னென்று காட்டுகிறார் (புராஜாவத்யுதித்யாதி)
 “புராஜாவத்யு - புராஜாதிகளையும்; புராஹ்ம - புராஹ்மலோ
 கம். “ஒருநிலம்” “ஆண்டக்குளம்” என்கிற பாட்டுக்களையு
 மும் “ஒருநாயகம்” முதலான திலுமகளையும் கோக்கி
 வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (வேஷதாதுமியத்யாதி). ஆழ்வார்
 களிலு மிவருக்குண்டான தன்னேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்வி
 ஸக்ஷணத்யாதி) ததீய சேஷகைத்தளவிலே - ததீயசேஷகை

இவர்க்கிவ்வேற்றம் வந்தபடி யெங்கனே யென
 னில்; ஆழ்வார், *பொய்நின்ற ஞானந்துடங்கி, “அ
 வாவற்று வீடுபெற்ற” என்னுமளவும் செல்ல வது
 ஹிததவிடத்தில் ஆழ்வார்தமகரு புருஷாயுக் கா
 லெஷ்யாக வஹிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப்பற்று
 கிறார். “ஆவாஸு ரூபிவரிமூஹீதமான வயுமே
 ஸாக்ஸிகருக்கு பரிமூலாயு” என்னுமிடம் மஹா
 ஹாரத ஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்யநாமா யுபாயத்திலே
 சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீஹிஷர் பககலிலே ஸகலாயுக்
 களையும் குறைவறக்கேட்ட யுபுபுதுங், “இவர், தம
 க்குஷேஸுமக ஹீகரித்த ததூஹிதங்களே நமக்கு
 ஷேஸு” என்று நினைத்து, “கொயுக் ஸ்வயயுயு
 ணாஹி வதஸுபாஸோகிதம்” என்றுகேட்க, “வெணஷு
 ஸ்வயயுயுணா ஸ்வெயுயுகதொகிதம்” என்று தன்
 னுடைய ரூபிபரிமூஹீதமான வயுத்வையுபு
 சிததானிறே; திருபுராஷேவியாரை ப்ரமாண ப்ரா
 ப்ரபுத்தாலேயோ “எம்பெருமானே யாஸு யனீ

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல்லு. (ததீயசேஷத்வத்தை)
 என்றவனஹிதம், மயுரகவிகள் என்று கூட்டிக்கொள்வது.
 ஆழ்வார்த்தஹிமதமான இவர்க்கத்தைப் பற்றவேண்டுமோ
 வென்ன (ஆவாஸுதூபி.) ஸ்ரீஸஹஸ்யநாமா யுபாயத்திலே
 சொன்னபு காரமேதென்ன; (ஸ்ரீஹிஷர்தூபி) “அசாது
 ரூபிவரிமூஹீதமான வயுமே பரிமூலாயு” என்னுமதுக்கு
 ஸம்வாஹித வோதாஹித மருளிச்செய்தார். (திருபுராஷே
 வியா ரிதூபி) திருபுராஷேவியாரை ப்ரமாணபுத்தாலேயோ

யன் என்று நீங்கள் பற்றிற்று” என்ன, “அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் டெவதையை யாசுயித்தாராகில், அதுவே யெங்களுக்கு மாசுயணீய வஸ்துவாகக் கடவது” என்றான்; அந்தந்யாயத்தாலே ஆழ்வார், தமக்கும் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ததீயசேஷஸ்தையே யிவரும் தமக்கு புருஷாயுமாய் வயுவலிக்கிறார்.

இத்தான் ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீஸுதூஷாழ்வான் பக்கலிலே அனுஷானசேஷமாகக் காணப்பட்டது. எங்கனெனென்னில்; “வெடொவஸூஹணாயுமாய் ப்ரவூத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் யஜுஸஸூப நாயுமாய் வவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலுத்தை

மூலே—ராகான்யடிக்கு; அவ்விடத்துக்கு டெவதை - ருதூன. அவனை யிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹுமாக பாலே. உத்தத்தை ப்ரவூதோபயோகி யாக்குகிறார் (அந்த ந்யாயத்தாலே யித்யாடி.)

கீழ் ப்ரமாண மூவத்தாலும் ஐகிஹி மூவத்தாலும் வரிவித்த வயுத்தில் அனுஷானமுங் காட்டுகிறார் (இதுதானித்யாடி.) அனுஷானசேஷம் என்றது - வஹுஸீஹி; இந்நால் செப்தந்தென்றபடி. ஸுதூஷாழ்வான் அனுஷானந்தாறுபாடுயமாய்படி. யென்னென்ன; (வெடொவஸூஹணாயுமாய்) யஜுஸஸூப நாயுமாய் நால்வரும் வவதரிக்கையாலே ப்ரவூத்தமானது முபாதேயமென்று கருதின. கேள்-

யனுஷித்துக்காட்டினார்கள். “கதாசாகாஸ்யிதாஹஸம்” என்கிறபடியே அனுஷிப்பிக்கைக்காக, “ஒருவன் சொல்லிற்றை யொருவன் செய்யக்கடவன்” என்கிற முறை வேறுகவழிந்து கிடக்கையாலே பிதூவஹ பரிபால நாடிகளாலே ஸாமாந்ய யஜுத்தை யனுஷித்தார் பெருமாள்; “விதூவஹ நிஷேஷாஸு,” “சுமஸூயவஹாஸு” “ஸஹீயவஹாஸு” என்றிறே யிவாஹுஷானம். “நிருபாயிக சேஷியைக் குறித்து சேஷஹுதன் கிஷ்டரித்துத் தானுளகைக்கடவன்” என்கிற விசேஷயஜுத்தை யனுஷித்தாரினையபெரு மாள்; “காஸுஷாபிநஹாஸு,” “சுஹஸவஹாஸு” “ஷாபி” “ஸஹாநா” “ஹாபி”; “ராஜிஷுதவா க்ஷய ஶஹவெவெ வஸாமாஸு | ப்ரதிஜாதா திதெ வீரோஹஹவம் வீரவொகஹாஸு” என்கிறபடியே நி

காஸுஷவன, ப்ரஹு: - வாஸுஷி, சுஹாஹயத - ஹாஸிஷி தூன். மற்றைமூவர்படியுமன்றிக்கே, ச்ரீஸகூஸாழ்வான் படியை அனுஷிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவே பரமயஜுமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதமீய காட்டுகைக்காக ப்ரயோஜன கமன ஶவெந பெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்சமின்னதென்கிறார் (கதாஸிதாஹாஸி.) முறைமரியாதை. அனுஷித்தா னொக்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (விதூவஹநிஷேஷாஸி.) ராமாநுஜ ஶரிதாஹத்தை ஶப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (காஸுஷாபி நிஷேஷாஸி.) இனையபெருமாள் ஶுத்தியைக்காட்டினும் ச்ரீஹ

வடிவத்திதழமைசெய்கையன்றிக்கே, “சேஷியுகந்த வடிமையே சேஷஹிதனுக்கு கதவடி” என்னு மிடத்தை யனுஷித்தார் ஸ்ரீ ஹரதாழ்வான். தன் செல்லாமையைப் பாராதே சேஷியுடைய ஹித யத்தைப் பார்த்து, “சூர-ரொஹ ரய-ஹிஷ” என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. [ராஜிஞ் த வாக்ஷய] “ராக்ஷயஜெண வஜெந” என்கிற படியே; உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகையன்றிக் கே உம்முடைய ராஜித்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாடிவடி ஸ்ரூபமானுமும்மாலென்னை மீறவொண்ணுதுகாணும். [சுஹவெவவஸாமாடி] கடலுக்குக் கரை சேஷமாயிருக்கச் செய்தேயும் கரையை யதிக்ரமிக்க மாட்டாதிதே கடல்; அப்ப டியே “நீர்பெரியீர்” என்னு உம்மாலென்னை விஞ்ச

தாழ்வானுடைய வனுஷானத்துக்கு வைலக்ஷணங் காட்டுவ தாக, இனையபெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ராஜிஞ் தாடி.) ப்ரதீக ஹிணந்ரீவகமாக வ்யாவானம் (ராஜிதிதாடி) வகாரத்தை அனுதஸமுச்சயமாக்கி அயம் (ராக்ஷதாடி.) “தவராஜிஞ் ரக்ஷய” என்கையாலே ஸெஷகந்தோன்றுகையால் சேஷ ஹிதனுன நீ யென்னை ரக்ஷிக்கையாவ தென்னென்கிற ஸங்கையிலே, ரக்ஷயம்- என்கிற லினவ ஆவ்யாக காராகர ப்ரவதந நிமஞ்ஞைத்தி லே யாக்கி யருளிச்செய்திருர் (எனக்கிதாடி.) மீறவொண் னுது—அதிக்ரமிக்க வொண்ணுது. ரக்ஷியாதே போகே னென்னை. இதுக்கு உபபத்திபரமான வுஷாணக்யானத்துக்கு

வொண்ணாதுகாணும். [புதிஜாநாதி] நானிப்படி
புதிஜெ பண்ணுகிறேன்[தவீர] ஒருகோழை
முன்னேயோநான் புதிஜெ பண்ணிற்று; புதி
ஜெ பண்ணினால் அத்தைத்தலைக்கட்டித் தாவல்ல
ஆண்பிள்ளைத் தனமுடைய வும்முடைய முன்னே
யன்றோ. [பாஹுவீ] இப்படிச்செய்திலே னாகில்,
உம்முடைய சங்கியியில் வதிக்கப் பெருதொழி
கையு மன்றிக்கே உம்முடைய ராஜித்திலும் வதி-
க்கப் பெருதவனாகிறேன். [வீரவொககாசு] உம்மை
முடிசுடி யனுவிக்கப் பாரித்து அது பெருதே

ஹாவம் (கடலுக்கிதூடி வாசுதியமும்.) ராம என்னுதே,
“வீர” என்றதற்கு புதிஜாதிவஹணம்பண்ணவில்லையோ
வென்கிற சங்கா பரிஹாரபரமாக தாஹு மருளிச்செய்கி
ரா (ஒருகோழை இதூடிவாசுதியத்தாலே) கோழை—ஹ
தரன். இப்படி சகுவதியும் புதிஜெ பண்ணவில்லையோ
வென்கிற சங்கைக்கு உத்தரமாக தாஹு மருளிச்செய்கிறா
(இப்படியிதூடி வாசுதியத்தாலே) இதில் கொடுவதுஹ
வீர’ என்றுகூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக்கி,
இதிக்கு தாஹும் (இப்படிச்செய்திலேனிதூடி.) வர்த்திக்க
பபெருதவனாகிறேன் என்கையாலே—அஸதஹு னாகிறேனென
று கருத்து. (வீரவொககா ஹுவயீ) என்று கூட்டி, வீரபடி
த்தை சகுவதி பரமாக ஹாவம் (உம்மை இதூடி) யசு,
“வீரலோக ஹக்மா ஹிவம்” என்று ஒருவாகுமாய், புதி
ஜெ யையப்பண்ணிச், செய்துத்த ஹாவன் லோகமடையக்
கடவேனல்லெனென்று ஹாவஹுமாய்கையாலே, நானும்செய்

போன ஊகுவதி-புக்கலோகம்புகுகிறேன், என்கிற படியே நிஷ-பித்தடிமைசெய்கை யன்றியே, “சேஷியுகந்தவடிமை செய்யக்கிடவன்” என்னு மித்தை யனுஷித்தார் ஸ்ரீஹரதாழ்வான்; தன் செல்லாமை யைப் பாராதே, சேஷியி னுடைய வாடிதத்தைப் பார்த்து, “ஶ்ரீஹரதாழ்வான்” என்று ப்ரீதி யோடே மீண்டானிறே; இப்படி யிருக்கிற விவனை யல்ல தீறியாதே யிருக்கையாலே, ஊவவெஹ்ஷக்ஷ காமெஷ்யான ததீய சேஷக்ஷமெஹ்ஷ யனுஷித்தான் ஸ்ரீஹரதாழ்வான்; ஊதாரிதாதுகாம ஹரதந

யாவிடில் அவன் லோகத்தையடைந்து டேவர் ஸநியியி லும் ராஜ்யத்திலுமிராதே போகக்கடவே னென்று சபயம் பண்ணுகிறதாக தாக்ஷ மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யி த்யாடிவாக்யபயததாலே) புககலோகம்—புகக்கடவலோகம். “ஊவவெஹ்ஷக்ஷ” என்ற வினையபெருமானாகு வீர லாமம்ஹெஹ்ஷமகையாலே, ப்ரீதிஹெஹ்ஷ பண்ணின வயத்த லைப்பண்ணாவிடில் வீரலாமத்தை யடையாதவனாகக்கடவே னென்ற சபயமிவர் ப்ரீதிஹெஹ்ஷக்குச்சேராத; ஆகையாலே, ஊவவெஹ்ஷக்ஷ லோகமென்று வ்யாಖ்യാனஞ் செய்தாொன்று கண்டுகொள்வது. இது சேஷியுகந்த வடிமையென்கைக்கு ஸஹசகமென்னென்ன (தன்செல்லாமையித்யாடி) தனசெல் லாமை—ராமஸிஷ்ஷம் ஸநியாமை. உத்தத்தை ஹேது வாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீஹரதாழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார். (இப்படி யித்யாடி) உத்யயை ப்ரமாணம் (ஊவ

வேணும்” என்றுபோய், சத்ருஷாழ்வானும் “நின்னையல்லதறியேன்” என்றிருக்கும் டிசையிலும் ராஜ்யத்தை ஹரிக்கக்கடவ னென்றாயிற்று ஸ்ரீ வலிஷ ஹவான் திருநாமம் சாற்றிற்று; “ஹரத இதி ராஜ்யஸ்ய ஹரஸு” என்றானிறே சதாநீகன். [தஜா] இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ரஹேடிமு முண்டானால் பிரித்து முஹுத-தமிட்டுப்போகை ப்ராஹ்மாயிருக்க அவன்போனதுவே முஹுத-தமாகப் போனனென்கை. “ஹுதா” என்றதிலே அப்யஸிபமன்றோ

கொண்டு மீளுவரோவென்னும் நசையாலே ஸ்ரீ வித்ருக்ஷுத்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தை யிவன்மேலே புகட்டுப்போன தப்போதென்று கருத்து. நின்னே என்றது— ஸ்ரீ ஹரதாழ்வானே. திருகாலக்ருகையாலே யிப்படி திருநாமஞ்சாற்றினென்று கருத்து. இப்படித் தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாஹ் காட்டுகிறார் (ஹரத இத்யாஹி) ப்ரகாரா ஹோண வருகிறகாலஹேடிசங்கையபரிஹரித்துக்கொண்டு ஸஸ்யம் (இருவரும் இத்யாஹி) பாரதநூத்தாலே போனென்றபடி. “ஹ்ருஷ்யஜாதஹ்ருஷ்யஜாத” “ஹ்ருஷ்யஜாதஹ்ருஷ்யஜாத” என்றவசனங்களை யுட்கொண்டு (நக்ஷத்ரஹேடி என்றது) இப்பாரதநூல் “ஹுதா” என்கிறவிடத்திற்குநே சொல்லலாமே என்று சங்கித்து, மொஸவிவடித்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஹ்ருஷ்யஜாதஹி.) அங்கு ஹதாநி வுத்தியும் இங்கு அஹங்கார நிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுக்கைக்குக் கருத்து - முந்துற அஹங்கார நிவ்ருத்தி சொல்

‘தத்யாபுமான மமதா நிவ்ருத்தி அப்யஸிபமாகையாலே,

“தடா” என்ற தென்னென்னில்; அங்கு - மமதாநி. வுத்தியைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்காஸ்யமான அஹஜார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே புனருத்திபொஷ்மில்லை; சேஷக்ஷவிரோயியிறே யிரண்டும். [சுநவம்] அவயமில்லாதது இவனுக்கேயிறே. அவமாவது-உஷேஸுவிரோயியிறே. இவ்விடத்தில் அவமாவது-ராமஹதி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோ வென்னில்; பாபத்தில் புணும் நன்றாயிருக்க மோக்ஷவிரோயி யாகையாலே புணும், “சுஸு உவரொரோணி விய குமபாவஸ” என்று பாபசஸ்வாவுமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, ஹதானு வுத்தியாகிற வுஷேஸுவிரோயியாகில் ராமஸுனந்த

‘தடா’ என்றதற்கு ஸுயோஜனம் வியியாதென்று கண்டு கொள்வது. மமதாநிவ்ருத்தி சொன்னாற்போதாதோ, அஹங்கார நிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸெஷக்ஷத்யாதி.) வக்ஷ்யமானததைத்திருவுள்ளம்பற்றி அதி னயுத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு வியிராகிறார் (அவயமில்லாத தி த்யாதி.) அவபடாயு மருளிச்செய்கிறார் (அவமாவதித்யாதி) அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாபரா ஹிதும் வியமன்றோ, உஷேஸுவிரோயியாகில்லவேண்டுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி) ராமஹதி உஷேஸு மென்னலாயிருக்க, உஷேஸுவிரோயியாக்கிச் சொல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அனுவதித்து உஷேஸுவிரோயி பரிஹரிக்கிறார் (இத்தையித்யாதிவாகுத்யத்தாலே.)

ரூத்தில் கால்தாழமதுவும் வாவுமீ மித்தனையிறே;
 “ராவெபு ராவொகாவீ” என்று ராமாநுவுத்திக்கு
 இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே; ஊரதாநு வுத்
 திக்கு இடைச்சுவலொன்னு மிடஞ்சொல்ல வேண்
 டாவினே. [ஸதூஷு] பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவே
 சங்களைப்பார்த்துத் திருநாமம்சாற்றுகிற ஸ்ரீவலிஷ
 ஹவான் பெருமானே, கண்டாரை அழகாலே துவ
 க்க வல்லராகத் தோற்றுகையாலே “ராமன்” என்
 றும், இனையபெருமானுக்கு கைஹூரமேநிரூபகமா
 கத் தோற்றுகையாலே “ஹ்ருணன்” என்றும் திருநா
 மஞ் சாற்றினுற்போலே, இவருடைய ஸந்நிவேஸந்
 தைக்கானவே ஸதூஷுக்கள் மண்ணுண்ணும்படி
 யிருக்கையாலே “ஸதூஷு” என்கிறதிருநாமஞ்சாற்
 றினான். [நித்யஸதூஷு] வாவூ ஸதூஷுக்களை
 யன்றிக்கே ஆனாஸதூஷுக்களான இந்நியங்களைஜயித்
 திருக்குமென்கை. அவவிந்நிய ஜயத்தினெல்லே எவ்
 வளவென்னில்;—வாஸாஷுஷிவிதாவஹாஸிண”
 என்கிற ராமஸௌந்ரூத்திலும், துவக்குண்ணு தொ

ஸௌந்ரூத்தில் கால்தாழ்கையே (ராமஹதி) இது ஊரதாநு
 வுத்திக்கு விரோயியென்னுமிடத்தைகிம்புநர் தூயத்தாலே
 ஸாயிக்கிரர் (ராவெபுராவொகாவீ) இடைச்சுவர்—ஹ்ருண
 னாமம். அஹ்ருணவியஹ்ருணமாகிற அரிஷுத்தை யநா
 ஹ்ருண ஜயிப்பிக்கையாலே, நித்யஸதூஷுவென்று-இந்நியங்க
 ளாக வருளிச்செய்கிரர் (வாவூ தூஷி) “ஸதூஷுஷு
 ராவெபு” என்றும், “ராவெவாநாஹ்ருண” என்றும் இருக்க,
 ஸௌந்ரூத்தில் துவக்குண்ணுமைசொல்லக்கூடுமோ வென்ன

ழிகை. அதாகிறது - பெருமானைப்பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலே யாதல், அவருடைய வைலகூணுத்தாலே யாதலன்றிக்கே, “தனக்குடெழுநான விவனுகந்த விஷயம்” என்று பற்றுகை. [நீதர்] ராஜாக்கள போம்போது உடைவாள் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப் போனான். உவவுத்துககு உவவுநாங்கனோட்டை ஸாயோமம் உயயநிஷமா யிருக்குமிநே. அதுபோலன்றிககே ஜாதி மூணங்களோபாதி போனான்.

அருளிச்செய்கிறார் (அதாக்கிறதிதாடி.) ‘ஹதெமலு திமதவாஸு’ என்று சொல்லாமல் ‘ஹதெநநீதர்’ என்று ஹத கதூக்க நயனகியா ககிசும் சொல்லுகையால ஹதனூ: கதூர் வென்று ஹதாழ்வானுககு ஹதனூமும் ஸீஸகூஸூழ வா ஹககு அவிதி ஸ்ராதனூமும் தோறறுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களதிதாடி.) கீழ அஹங்கார மமகார திவ்யந்தி சொன்னபோதே பாரதனூமும் வலிமமாகையாலே இப்படித்துககு அவிதி ஸ்ராதனூம விலகிதமென்று கருத்து. உடைவாள் — அரைப புடைவையிலே சொருகுகிற ஆயும். உதூபாரதனூத்தின் எலலைநிலங் காட்டுவாராக, உதூத்தை வூவகிப்பித்துக்கொண்டு அதிலும் அகிசயங் காட்டுகிறா (உவவுத்துக கிதாடி) உயயகிஷமென்றது — உயயாயீனமென்றபடி. இத்தால் - அநுதரரால் விடப் போகாதெனகை. ஸீகிவாஸூத: என்றதற்கு, ஹதேந ஸீதிபுஸூத: என்றாய், ஹதனாலே வஹுமதனாய்ப் போனானென்று அயும் சொல்லுமளவில், கீழ்ச்சொன்ன சுதூபாரதனூதிக்கருககு விராஜமாகையாலே, ஹஸீதூ

[வீதிவாஸுதம்] “ஜெஷாநுவதிக்கதவ்ய”
என்று போனானல்லன் ; “சுஹஸவதூரிஷாதி”
என்று போன வினையபெருமானைப்போலே, போன
விடத்திலே ஸவஸெஷவத்தியும் பண்ணலாய்”
“என்று பாரித்துக்கொண்டு வீதிவாஸுதம்போ
னான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகை
யாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே லிபிப்பது.
“நீதம்” என்கையாலே - செஷகந்தி லலிதஸூனா
யிருக்கக்கடவன்; வீதிவாஸுதம் என்கையாலே -
ஸாஹபாநாஸுதமானவாத்தியிலே லலிதஸூனா யு
மான யலிங்கனோடே கூடியிருக்கை; “படியாய்க
கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேனே” என்றிறே அவ்

வாஸுதம் என்று விவகரித்து, வீதியாலே செஷகந்தி
பட்டானென்று அயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஜெஷாநுவதி
தூதி.) இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன பாததூதியும்
மென்று கருத்து. நீதம் என்று சொல்லியிருக்க, வீதி
வாஸுதம் என்று சொல்லக் கூடுமோவென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (நீத ஹதூதி) (இருக்கக் கடவன்) என்ற வ
தூதம் ‘என்றபடி’ என்று சேஷம். (இருக்கை) என்ற வ
தூதம் ‘என்றபடி’ என்று சேஷம். இதற்கு ப்ரமாணம்
(படியாய் இதூதி) [கீழ் ‘அநவ’ என்றதற்கு ஸளந்தூதி]
தால் ராமஹதூதிதனென்றயம்மாக்கி, இதற்கு ஹேதுவாக
‘நீதூதூதூதி’ என்றதை யுட்கொண்டு, இவ்விரண்டா
லும் பெருமானிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீஹதூதூதி
தில் ஹேதுதூதியாய்ந்தோற்றவாஸுதம் செய்தருளினார்]
இனி, இவ்விரண்டு படித்தாலும் பாவநக ஹேதுக்கள்

யுத் தூர்வார்த்தை. “சுநவம், நித்யுஸ்து-வம்” என்று-
பாவநகூத்தாலும், ஹோமயுதையாலு மவனையே
பற்றினு னென்னவுமாம். “சுநவம், நித்யுஸ்து-வம்”
என்றதுக்கு ஸ்ரீயோஜன மென்னென்னில்; “ஸ்ரீ
ஸ்து-வாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனபடி,
அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீஹரதாழ்வானை யல்லது

பெருமாளிடத்திற் காட்டிலும் ஸ்ரீஹரதாழ்வா னிடத்திலே
தோற்ற அபூர்வ மருளிச்செய்கிறார் (சுநவ ஐத்யாதி)
அநவபடித்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநகூ ஸ்ரீயுத்தமான
மஹநீயதையாலே வருகிற ஸ்ரீகிரஹிதனென்று தோற்று
கையாலே, ஹரதவிஷயத்தில் பாவநகூதிஸயந் தோற்று
கிறதென்று கருத்து. ‘நித்யுஸ்து-வம்’ என்று ராமஸுனந்த
ஸ்தத்தில் கண்வையாடுன்கையாலே, இங்கு கண்வைத்தவ
னுக்கு ஹோமயுதாதிஸயந் தோற்றுமெனுகருத்து. ‘சுநவம்’
என்றதுக்கு ராமஐத்யாதி: எனறும், ‘நித்யுஸ்து-வம்’
என்றதுக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் +சொல்
லககூடுமோ? “கஹாநஹாலுபெஷாதி ஹரதெநிஹாநுதா
ஸ்து-வஸ்தவலீரெண க்யாஹவஸ்தந” என்கிற படியே
பெருமானுக்கு ஸ்து-வஸ்திடத்தில் ஸ்ரீதியுண்டாகையாலே
யிவருக்கும் அவரிடத்தில் கண்வைக்க வேண்டுகையாலே
இவ்விரண்டி படித்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ஸ்ரீயோ
ஜனமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க; அதற்கு
எம்பெருமானு ரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூகியை, இங்கும் அந்த
ஸூகியை பரிஹரிக்க வேண்டுகையாலே, ஸ்வாஹாக வரு
ளிச்செய்கிறார் (சுநவம் என்றுதொடங்கி, அருளிச்செய்தா

+ “ஸ்ரீமேய்மென்” என்றும் பாடம்.

வேறொன் றறியாதபடியானான்” என்று எம்பெரு
மானாருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜந மான
ல், சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிதே; ஆக,
இப்படி ஸ்ரீஸுத-ஹாழ்வானைப்போலே யிருப்பா
ரொருவராயிற்று ஸ்ரீபெரு கவிகள்.

இனியிவருக்கு தநீயருஷெஸ்ராமிடத்தில், ஹவ
ஸஸுபாதுத்திலே விஷயிகரித்தும், ததிலுயத்
தொன்னுமளவும்.) இத்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீஹாதாழ்வானை
யிட்டி பரஹாஸ்ய தியுண்டாகிலும் நேரோ ராமவிஷயத்தில
ஹி யில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாகூறும்.
(சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிதேயென்றது) பெரு
மானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீஹாதாழ்வானை யல்லது அறியா
திருக்கையாலே “கருவ: தித்யுஸகூஸ” என்று சொன்ன
மிகையெல்லாம் பொறுக்கு மென்றபடி; இத்தால்—ஈஸ்வ
விஷயத்தில் கண்ணழிவற்றாஹியுடையார் அறிமாநத்திலே
யொதுங்கி அவர் திருவடிசுளே ப்ராவுமும் ப்ராபகமு
மென்றயுவலித்திருந்தபேர், “திரிதந்தாகிலும்” என்கிற
படியே ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரியவிஷயராவ னென்றதா
யிற்று. ஆக விவ்வளவும் வர வகூவைலக்ஷணுமருளிச்செய்
தார். இனி, வைலக்ஷணாஹீர கருந முவெந ப்ரதிபா
கூத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனி இத்யாதி.) (உஷெஸ்ராமிடத்தில்)
என்றதற்கு (அயுவலித்து) என்றததோடே
ஸஸுபாதுத்திலே என்றது—ஹவஹாஹி
ஸுபுமுள்ள மாகூறகொண்டென்றபடி. ததிலுயத்திலே
யிப்போதென்றது—இவ்விஹிதியிலிருக்கும்காலம். ப்ராஹ்
கிஷெஸயில் என்றது - மோக்ஷகசையி லென்றபடி.

திலே யிப்போகவமாஹிப்பித்தும் மஹாநாஸகா
 நத்தாலல்லது செல்லாத டிசையிலே “வெய்யபஞ்
 வுஷ்டி” என்கிறபடியே போதுபோக்குகைக்கு
 உசாத்துணையாயும், “யதுவடுவெஸாயுஸாணி
 டெவா” என்கிறபடியே ப்ராஜிடிஸெயில் ஹவடிது
 ஹவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படி வஹு-ஹமாக
 வபகாஸ்த்தாலே ஸவ-வாஸெஸெயிலும் தஜீயனா உ
 டெஸு-ஸெஸெயிலும் தமக்கு வெஷ்வவிஷ
 யீகாஸ்த்துக்கு முன்பே அஜா-தஜாபந முவத்தாலே
 ஹவவிஷயத்திலே மூட்டின மஹோப காஸ்கரான
 வாழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணி நுன்சிறுத்தாம்பினுற்கட்டுண்ணப்
 பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனி
 எண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
 லண்ணிக்குமமுதாறுமென்னுவுக்கே.

புதிவடி.

கண்ணி	முடிக்கையுடைய
நுன்	நேரியதாய்
சிறு	சிறியதான
தாம்பினால்	கயிற்றினாலே
கட்டுண்ணப்பண்ணிய	தன்னேவாங்கியொழி மாம்படி
	பண்ணின
பெருமாயன்	நிரதிசயாபுரையு துணை
என்னப்படனில்	எனக்கு வாயியான ஸவெஸு
	ரணிகாட்டில்

கண்ணி	பீ திபூவக்மக
தென்	தெற்குத்திக்கிலே யிருக்கிற
குருகூர்	திருநகரிக்கு நிவஹகரான
நம்பியென்றக்கால்	ஆழ்வார்திருநாமத்தைச் சொன்னால்
என்னவுககே	என்னுடைய ஜிஹ்வைக்கே
அண்ணிக்கும்	தித்திக்கும்
அமுதூறும்	அமுதூற்றுமாறாதேநிற்கும்.

வ்யாவ்யாநடி.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிர்வாகியுடைய மூலத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்ணி நுண்சிறுத்தாம் பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) பூவாகுஷையான வாழ்வாரைப்பற்றுகிறவர், பூவாகுஷையான ஹவயிஷயத்தி லிழிவா நென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக் காகவும், அவ

அரும்பதவிளக்கம்.

“அண்ணிக்குமமுதூறும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஹவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி.) ஆனால், “என்னப்பனில்” என்று சொல்லுவா நென்னென்கிற ஸஷெயை அநுவதித்து, இது க்கு மூன்றுவகையாக பரிஹரிக்கிறார் (பூவாகுஷையாதி) (ஆழ்வாருடைய இத்யாதிக்கு.) அவருடைய ஹவயிஷயம் சொல்லுகைக்கு கீழவயிசொல்ல வேண்டிகையாலே “அப்பனில்” எனகிறொன்று கருத்து. (ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு “என்” என்கிற படிமதூல லீத்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ள முகக்குமென்று திருவுள்ளம்.

ருகக்கும் ஊவலிஷ்ய மாகையாலும் பேசுகிறார். “உரலினே டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு - எத்திற்ம்” என்றும், “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்றும், “பையவேநிலையும்” என்றும் ஆழ்வாராழ்ந்த காற்பட்ட விஷயமாகையாலே யத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார் பக்க விவர்க்குண்டான வுடெஸுதை யிருந்தபடி, அவருடைய வுடெஸுவருடையைக் கட்டினதொரு கயிற்றி னுடைய வுள்மானம் புறமானமாராய்ம்படி யாயிற்று; இவர் ஊவலிஷ்யத்திலே கையொழிந்த படி,

அவருக்கும்—ஆழ்வார் ஷாமோஹிக்கும். இப்படி ஷாமோஹிக்கிற வபடாந மாகையாலே “கண்ணிதுண்” இத்யாதி யாலே விசேஷித்தாரென்று தாகூரம். “மாயன்” எனற படித்தில் ஆஸுரவெஷிதங்களை யெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றாம் பரிஹாசத்தை விவரிக்கிறார் (உரலினே டித்யாதி.)

தாம்பினால் என்னவமைந்திருக்க, “கண்ணிதுண், சிறு” என்று வணிகக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்பக்க வித்யாதி.) (உடெஸுதையிருந்தபடி—ஆராயும்படியாயிற்று) என்றதும். உள்மானம் புறமானம்—அனாவாஹிவருபமெல்லா மென்றபடி. தாம்பினால் கட்டுண்டையிலே ஆழ்வார் ஷாமோஹித்தபடியாலே, அவரையிட்டுக்கண்ணியை வணிகத்தாரென்று கருத்து. அவ்வஹிதமாக ஊவலிஷ்யத்தைப்பற்றி வணிகத்தாலாகாதோ ஆழ்வாரையிட்டுடன்பா நென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவரித்யாதி.) ஆழ்வாரானபடி யென்றது - ஆழ்வார்

இவர் ஆழ்வார்பக்கல்லிலே நடுஷஹரரான படியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேகட்டப்படுக்கா லுற்றுத் தும்படிபலபிணைகளையுடைத்தாயிருக்கை. கண்ணி-முடி. (கண்ணித்தாம்பு) இவனைக் கட்டின பின்பு உரலோடேசேர்க்க விடம்போரா திருக்கை. (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) உரலை நேரியதாகச் செதுக் கப்போகாது; அப்போதாகக் கயிற்றை நெடுகவிடப் போகாது; இனி, இவன்றன்னைவிட்டு, நெடியகயிறு தேடியெடுக்கப்புகில், பின்னை யிவன்றொனட்டான்; * காற்றிற் கடியருயோமும்; இனிச்செய்வதென் என்று அவள் தடுமாறுகிற படியைக் கண்டான். (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ஸநெகௌவாஸுவாய”

ராகையாலே யென்றபடி. “கண்ணி” என்றதுக்கு மலிதம (கண்ணித்தாம்பு இத்யாதி.) இத்தால் - ஆழ்வார் வ்யாமோ விதததுக்கு ஸஞ்விதமென்று திருவுள்ளம். நேரியதாயிருக்கை — மெல்லியதா யிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத் துக்கு ஸஞ்ஜகம். “கட்டுண்ண” என்னுதே, “பண்ணிய” என்பானென்னென்கிற ஸநெகௌ உடிக்கைக்காக ஸுதீக்ஷஹ னம் பண்ணுகிறார் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய வென்று) இந்த ஸநெகௌயை பரிஹரிப்பதாக தாத்ரூமருளிச்செய்கிறார் (உரலை யித்யாதி.) நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது என்றது — மெல்லியதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன் — வேமவான். “கண்டான்” என்ற வகஹம், ‘ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினான், என்கைக்காக அருளிச்செய்தார்’ என்று கூட்டுவது. ஏகாஹபமாக சாஹ ஸிவமான திருமேனியைச் சுருக்கப் போகாமையால் கட்டுண்ணப் பண்ணக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸநெகௌகத்யாதி.) நெரு

மஹக்ஷிதிக்ஷு உ வெஷ்டிதம் என்று] “தாய்கட்டின கட்டையவிழ்க்கு ஸகூனல்லேன்” என்றிருந்தானிறே. [ஸம்ஸாரவாஸஸூத்ரி ரொக்ஷெஹதம்] ஸ்வபுத்ரி ராயடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேதுவானவன்கிடர் இப்போது ஓரவலைகட்டின கட்டையவிழ்த்துக் கொள்ள ஸகூனன்றிக்கே யிருக்கிறான்; செருக்கனான ஸாவக்ஷனமன் அலிமத விஷயத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ஒரு கருமுகை மாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு புத்திரியை பண்ணமாட்டாதே யிருக்குமாபோலே யிறே, இவள் கட்டின கட்டுக்கு புத்திரியை பண்ணமாட்டாதே யிருந்த விருப்பம். பிறருடைய கஷ்டவிவாஸனமாக வரும் கட்டையவிழ்க்குமத்தனை யல்லது, தன்னதுமுஹத்தாலே வந்தகட்டுத் தன்னாலு மவிழ்க்கப் போகாதென்கை. ஆழ்வார், * மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவ ராகையாலே, “உயர்வற வுயர்நல முடை

ஸகூனானவன் அஸகூனென்றிருக்கக்கூடுமோவென்ன; பெருமத்தாலே தான் இப்படி கட்டுண்டானோ வென்ன; ஆஷ்டாசூம் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸ்ரயப்படுகிறார் (செருக்கனான இதுாடி) ஸம்ஸாரவாஸ மவிழ்க்கைக்கும், இந்தக்கட்டையவிழ்த்துக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிறருடைய விதுாடி) ஆக உயழிஸுஹாஷிமஹக்ஷு” என்னுமளவுக்கும் அயம்ருளிச்செய்தார். புவஸூாடியிலே ஹவஹுணங்களிலே யிழியாதே தாம்பைக்ஷணிப்பா னென்னென்கிற ஸுஹையிலே ஸி ஜாவலோகநஹாபேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரிதுாடி வாஹுயத்

யவன்" என்று அவன் மூணத்தை வணித்தார்; இவர், முதலடியிலே யாழ்வார்தம்மையே பற்றுகையாலே, அவன் நிருமேனியில் ஸ்ரீ-கீர்த்தொரு தாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய வுஷ்டியை வலுவாக வர்ணிப்பதற்கு வெளியதாய்க் கழிகிறதிறே. இவ்வன்றனைக் கட்டுவது "ஒருபெண்ணைக் களவுகண்டான், வெண்ணெய் களவுகண்டான், ஊரைமுலையடியே நடத்தினான்" என்றிறே; இவன் "ஸாராஜாதி" என்று இடுமீடெல்லா மிடுங்கள்" என்றிருந்தான். அதாவது-களவிலே தகணைறினபடி. இவன் கட்டிவைத்தபடி கப்புக்கவாரே "தொழுதுகையும்" என்கிற படியே தாலே.) வெளியது—அஸாரம். இனி, ஸ்ரீகிருஷ்ணாகத்திலே "சுதிவருவெவ்விதும்" என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார் (இவ்வன்றனை யிதூரீ, அறியுமவனிறே யென்னுமளவும்.) ஸாராஜாதி ரென்றும் சோழியொன்றும் இரண்டு வகையுண்டாய் அவர்களுக்கு அகோஷியெய் யுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாநியனைக் கண்டால் அடிச்சுவேண்டிமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே யிருட்டின விடத்திலே சோழியருக்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான் சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்கள் ளென்ன, ஸாமாநியனென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்ரீயெய்யாலே தன்னோடு தோற்றமம் சொன்னானென்று ஐதிறும்; அப்படியே சூனனும் வெண்ணெய்களவுகண்டானென்று கட்டினாலும் அடித்தாலும் "களவன்" என்று அடித்தால் கமக்கிவட்டம், அத்தால் நமக்கு ஹயமில்லை யென்றிருந்தா னென்றபடி. "தொழுதுகையுமவை கண்டவசோதை" என்கிற படியே தாயைத்

தொழத்துடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக் கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான். இஃதெனையி லஹி மத விலிக்குஞ்ஞையே ஸாயநம்” என்றறியுமவனிறே. [சுதிவநு உவெஷித] துருதுருக்கையாகக் கொண்டு ஊர்ப்புசல் வினைத்தவனல்லையோ. [ஐத்யுதா] ஒரு சொல்லாலே விலங்கிடடு வைத்து. [சுயநிஜஹித ஸாஹகார] அவள்தான் கறப்பது கடைவதாகத் து டங்கினா. [சு-மிதிநீ] இவனைப்போலே நியமிக்க வேண்டிவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) திரீதி ஸய ஆஹுயுதன். இத்தால் - அவாஷஸலேஷகாரி னுககொரு குறையுண்டாய், அது தன்னை கூட்டி னைப்போலே களவாகிற வழியல்லா வழியி லிழி ந்து, ஸவஸுஸதிபானவன்ருன் அதுதன்னையும் தலைக் கட்டமாட்டாதே வாயது கையீதாக வகப்பட்டுக்

தொழத் தொடங்கிடு என்கிறார் (இவனித்யாதிவாக்ய உயத் தாலே). தொழுதாலடியாரோவென்ன (இஃசையிலித்யாதி) இவற்றை யெல்லாம் நினைத்து, அதிவநு உவெஷித என்கிறு கொண்டு கருத்து. மலிதாயம் (துருதுருக்கை யித்யாதி) (ஐத்யுதா) என்று நிஜ சர்க்காணத்துக்கு ஹேதுவாக அது வடிக்கையாலேபத்தையு மொருவஸுகமாக வருளிச்செய்கி றார் (ஒருசொல்லாலே யித்யாதி) இப்படி யிவன்சொல்லுககு பாரதநூ யிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்படணனினா என்கருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டை யிலே தானே யிருக்கவாண்ணதோவென்ன வருளிச்செய் கிறார் (இவனை யித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஹுயுங்க ளானபடியை யுபவாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி) “அவரப்

கட்டுண் டடியுண்டு “பையவே நிலையும்” என்று உடம்பு வெளுத்துநின்ற நிலையளவுஞ்செல்ல நினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வார் இவர்க்குடே ஸ்ரீ ராய்நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; ஹவதூ ஸ்ரீ ஸ்ரீ மற வார்த்தை சொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸ்ரீ ஸ்ரீ ததை யறுத்துக்கொண்டா ராவரிறே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அய்வா, “வாஸாந் துஜிவிதூபஹாஸிணஸி” என்கிறபடியே அவ்வருகே போவானாயும் துவக்கவல்ல விஷய மாகையாலே, துவக்குண்டு சொல்லுகிறா ரென்னவு மாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) ஹவதிஷயத்தில் நின்று ஆழ்வார் பக்கலிலேகிட்டி. ஸ்ரீபாடிவிஷய ஸ்ரீபாடிங்களைவிட்டு ஹவதிஷயத்தைக் கிட்டு

பனில்” என்று ஸ்ரீ ஸ்ரீ மறச்சொல்லாதே “என்னப்பனில்” என்னக்கூடுமோவென்கிற ஸ்ரீஷ்ரீ யை யறுவடிக்கிறார் (ஆழ்வார் ஐத்யாடி) (ஸ்ரீ ஸ்ரீ மறவானென சொன்னாராகில்) என்று பரிஹாரவாத்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத் தாயும் கொள்ளவேணும். ஸ்ரீ ஸ்ரீ மறச் சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்கு வையுமும் வருமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஹவதி த்யாடி). “அவரப்பனில்” என்று சொல்லவந்தவரோ யாகிலும் அவசமாகச் சொன்னொன்று பரிஹாராஜா மருளிச்செய்கிறார் (அயவெத்யாடி). “என்னப்பனில் - தென்குருகூர்” என்றற்போதாதோ, “நண்ணி” என்பானென்னென்ன; அருமைதோன்றச்சொல்லுகிறொன்று அவ்வருமையை ஸ்ரீஷ்ரீ ஹவதிஷ உபவாடிக்கிறார் (ஸ்ரீபாடி த்யாடி) கீழ் ஸ்ரீபாடிக்

கையிலுண்டான வீருமைபோலன்று, ப்ர யோவயி யான ஹவயிஷயததைவிட்டு வ்யாஸ்யானத்தில் வ்யாஸ்யான ததீயஸௌக்யத்தைக் கிட்டுகை ; ஸஹாடிகளை விடலாம் அதின் ஷோஷஸூத்ரத்தா லே ; இங்ஙன் ஒருஷோஷங்காண விரகில்லை யாக யால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர் நம்பி) “நல்கி யென்னைவிடாள் நம்பிநம்பி” என்று ஆழ்வார், தாமுஷேஸ்வரமாகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியள வன்றிறே யிவர் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி. எங்ஙனே யென்னில் ; ஹவயிஷயத்தைப் பற்றினால் அதி னெல்லையான வாழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருகு மனவுஹூதி யில்லையிறே. “ஆவ்யாஸ்யானகளை ‘நம்பி’ என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீ ஷேஸ்வரகவிகளிறே” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். (என்றக்கால்) மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வே ண்டியிருக்கும் ஹவயிஷயத்துக்கு ; ஷேஸ்வரமே யமையு மிவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால் வந்த வேற்றமேயன்று, ஸௌலஹத்தாலு மேற்றமுண்

ளோடே ஸாஷ்யந்தோன்ற வருளிச்செய்து, ஆயிக்யந்தோன்ற அயோகா மருளிச்செய்கிறார் (ஸஹாடிகளை யித்யாதி).

(என்னப்பனில் - அமுதானம்) என்கிறபடியே “குரு கூர்ச்சடகோபன்” என்னமல், “குருகூர்நம்பி” என்பானென் னெனன வருளிச்செய்கிறார் (நல்கியித்யாதி.) கற்பித்தார்— கஷ்யஸிப்பித்தார். (ஸௌலஹம் என்றது) ஏகநான ஸாயு

டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். ஹவலிஷ யத்தை யதுஹித்தா லாழ்வார்க்குப் பிறக்குமாந ந்தமெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருத்திதூத்தா லே யெனக்கு வரிவித்தது. (அமுதூறும்) அமு தூற்று மாறாதேநிற்கும். “நவப-நராவதூதே” என்று அவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கு தூ ஸாடித்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்கு ஆழ்வார் ஸாடித்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன். (என்னாவுக்கே) அது பின்னே யெங்களுக்கு ரவிக் கிறதில்லையோவென்னில்; முதலடியான ஹவலிஷ யமுங்கூட ரவியாதிருக்கிற வங்களுக்கு, அது னெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரவிக் குமாபோலே ரவிக் குமோ. (என்னாவுக்கே) அநாடியாக விஷயா னாரங்கள் ரவித்துப்போந்த வென்னாவுக்கே யிவ் விஷயம் ரவிக்கிற தென்றுமாம். (க)

சுத்தாலே வந்தவனானு மென்றபடி, “ஊறும்” என்றவிடத் தில் வரூகதாதூர மருளிச்செய்கிறார் (அதுதானிதூடி) இத்தை ஸவேதுகமாக வுபவாடிக்கிறார் (நவெதூடி) “என்றா” என்றதுக்குஇரண்டி தாதூர;— ஹவலிஷ னென்றும், விஷயாஹவ னென்றும். முந்தின்வயத்த தை ஸஹவலிஷகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அது பின்னே யிதூடி). இரண்டாவது (அநாடியாக விதூடி). விரோயி னிவநத்தை அதுஹிக்கிற என்னாவுக்கு இதுரவிக் கும்படி யென்! என்று விராகிறுஒன்று கருத்து. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினாவிற்றின்பமெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

புதித்படி

நாவினால்	நாவைக்கொண்டு
நவிறு	கொண்டு வண்ணி
இன்பம்	பேற்றை, நிரதிசயநந்தத்தை;
எய்தினேன்	பெற்றேன், பூவித்தேன்;
அவன்	ஆழ்வாருடைய
பொன்	ஹைமணியமான
அடி	திருவடிகளை
மெய்ம்மையே	வசுமாக
மேவினேன்	(உஷ்ணமாக)ப்பொருந்தினேன்;
மற்று	ஆழ்வாராழியவேறொரு
தேவு	செவதையை
அறியேன்	அறிகிறேன்;
குருகூர்	திருநகரிக்கு நிவாஹகரான
நம்பி	ஆழ்வாருடைய
பாவின்	பூவநாதத்தினுடைய [திருவாய்
	மொழி; கண்ணினுண் சிறுத்
	தாம்பாதல்.]
இன்	இனிய
இசை	மாநத்தை
பாடி	பாடி
நிசிவன்	திரிபாநின்றேன்.

முதற்பாட்டில், “ஆழ்வார்” என்றால் தமக்கு ஈவரிக்கிறபடி சொன்னார். இப்பாட்டில், அவருடைய பாசரமே ஷெஹ்யாதெய்யாம்படியாகமான படியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினால் நவிறின்பமெய்தினேன்) “என்றக்காலண்ணிக்கும்” என்று புவூதமானத்தை யதுவா ஷிக்கிறார் இதிலுண்டான வாடி ராதிசயத்தாலே. மநஸஹகாரமில்லாத வுத்திராதாமடியாக நி ராதிசய ஸாவடி புவொஜநமானால் பின்னாட்டுகை தவிரா

வாடி துயடி வு தவதிஷ்ணோண கீதடி (முதற்பாட்டிலித்யாடி). கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய ஹோதுதையையும், அநனூம், தத ஷ ஸுததை யுடைய புவஸமே தமக்கு யாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறா றென்று சுருத்து. அவருடைய பாசரம் என்று—திருவாய்மொழியும், தத ஷ ஸுததை யுடைய புவஸமே தமக்கு யாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறா றென்று சுருத்தது அவருடைய பாசரம் என்று - திருவாய்மொழியும், கண்ணினுண் சிறுத்தாம்படி ஸ ஷ ஸாவாடிஷ்ணி யாகையாலே. (ஷெஹ்யாதெய்யாம்படி) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (யாரகமான படியை) என்றவிதில்.

“பாடித்திரிவனே” என்றத்தைப்பற்ற “என்றக்கால்” என்றத்தோடு வுதா ஸுமன்றோ வென்னவ்ருளிச்செய்கிறார் (என்றக்காலித்யாடி). ஆடி ராதிசயத்துக்கடி அருளிச்செய்கிறார் (ஷெஹஹகாரமித்யாடி). நி ராதிசயஸாவம் என்றது - “என்னப்பனில் - அண்ணிக்கும்” என்றத்தைக் கட்டாகித்து. “நவிறு” என்று விடுகையாலே, நா அயுஷி கிமாயிருக்க,

திதே.. (நாவினல் நவிறு) மநஸுஹகார மில்லையென்கிறார். ஹமவசிஷயத்தி லுபகாரகார ஷோத்ரம்பண்ணக்கடவநாவைக் கொண்டு, அந்தக்காருத்தைக் கொள்ளப்பெற்றே நென்னவுமாம். “புத்தகெஷமாஸுதா” என்னக்கடவதிதே. ஈஸுஸுஷிக்கு ப்ரயோஜனம் கொள்ளப் பெற்றேன் நானொருவனுமேயென்கிறார். (இன்பமெய்தினேன்) “வீவிஸின்பம் மிகவெல்லையிகழ்ந்தனன்மேவி” என்று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலேபெற்றேனென்கிறார். “சிந்தையாலும்

“நாவினல்” என்றுசொல்லுவா நென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மந இதூடி). நெனாவெகும் சொல்லுகையன்றிக்கே, “நாவினல்” என்று ஸாஸுதா மென்கிறார் (ஹமவசிஷய) உபகாரகார ஷுதிக்கவேனுமோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (புத்தகெஷமாஸுதா) நாப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றவர்கள் வேறில்லையாவென்ன; “விதிதாஹைஸிதீ” இதூடிவநத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஈஸுஸுஷி). நாவினல்நவிறு இன்பம் பெற்ற ருண்டோவென்ன; “இசைமாலிகளேத்தி மேவப் பெற்றேன்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து (நாவினல் நவிறின்ப மெய்தினேன்) என்று ஸுஸுதா தாத்ர மருளிச்செய்கிறார் (வீவிஸின்ப மிதூடி). கீழ், உதூதாதால் வந்த ஆந்தம் ஆழ்வார்க்கு ஸமென் றருளிச்செய்து, அவனுக்கு கணத்யம் வேண்டிற்று, இவருக்கொன்றே யுமந்தது என்று தாத்ர மருளிச்செய்கிறார் (சிந்தை

சொல்லாலும் செய்கையினாலும்” என்று கருணாசூரயத்தாலு மவ்விஷயத்தை யாசூரயித்தவர் பெற்ற பேற்றை உகிபாசூரத்தாலே பெற்றேன். அநாடிகாலம் நாகத்திலே ஸூரயும் நாகத்திலே ஸூரமு மாம்படி வாவத்தைப்பண்ணிப் போந்த நாவாலே நிரதிசயாநந்தத்தைப் பூரவித்தே நென்னவமாம்.

(மேவினே நவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸூரணையமான திருவடிகள யுடையுமாகப்பொருந்தினேன். “கூழிபாதி” என்று ஈசானுங்கூடவுபேகூழித்த உசையிலே விஷயீகரித்த வாழ்வாருடைய விலகணமான திருவடிக ளோடே பொருந்தப்

யாலு மிதூரடி). (நாவினல்) என்றதுக்கு நைவெகூழி ஸூரவொடொதன மன்றிககே தாபூரான மருளிச்செய்கி ரு” (அநாடிகூரடி).

* அநனுகே ஸூரானுகெயாந ஸூரானத்தி லிருக்கிற நா ளெல்லாம் ஈசானுவெகூழித்தா நென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார், தம்மைக்கடாகூழித்தாரொன்றும் திருவுள்ளமாகக் கருதி தாபூரகூரவெந கீழ் வாசுவிவணம் (கூழிபாதி தூரடி). வாகூரானிக ராயாலும் அநாடியானஸூர ரத்தில் யாபூரிகாடிகள் ஸூரவிதங்க ளாகையாலும் வே தருக்கு “கூழிபாதி” என்று அவன்சொன்னது அஹூர யொகியாய், அஹூரமுறுத்தினு னித்தனையென்று திருவுள்ளம் பற்றி (உவெகூழி துடெயென்றது.) “உபகாரகன்” என்று ஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகில் உமக்கு வாரூராயுமேதென்

மெய்தேன். நீர் செய்தது இதுவாகில், பேற்றி னுறு திப்பாடிருந்தபடி யென்னென்னை; (மெய்ம்மையே மேவினேன்) உபகாசகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவி லேவேறொருவிஷய முஷேஸ்யமாய், அதுகிட்டின வாறே யத்தேதோள்மாதும்படியன்றிக்கே, ஐஹிகா ஶீஷிகங்க ளிரண்டு மாழ்வார் திருவடிகளையாகப் பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜாநாபநத் தாலே யுபகாசகராகவும், ஹவல்லாஹத்துக்கு புரு ஷகாசமாகவும், மிகுவிவகுதியில் “யதுவகுவுஷ ஸாயுஷாஸ்திஷேவா” என்கிறபடியே ப்ராவுராக வு மிவர் தம்மையே பற்றினேன். ஆளவந்தார், “சுதுவரதுவாவி” என்கைக்கும் அடியிவரிதே.

கிற ஸஹேயை யதுவடித்து நான் இவரை உபகாசகசுத பற்றி வேறுவகங்களிலே போகிறவன்னிற்கே நியதமாக ஸகவஹுஷாயுஷங்களும் ஆழ்வார் திருவடிகளாகவே உற றினே னென்கிறொன்றருளிச்செய்கிறார் (நீர்செய்ததிதூடி) மெய்ம்மையே — ஸதுமாக. “மெய்ம்மை” என்றதோடு “அவன்பொன்னடி-மேவினேன்” என்றத்தை யதுவஹித்தா றொன்று கண்டுகொள்வது. “ஸவஹுஷேவதியஷேத” என்கிற படியே ஸகவஹுங்களும் திருவடிகளையென்று கீழருளிச் செய்து, ப்ராவுஷ்வாகங்களாக யோஜநாணம் (இங்கி ருந்த இதூஷி) இத்தைப்பற்றியிறே யஹிபுரு மருளிச் செய்தாறொன்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஆளவந்தா ரிதூஷி.) (மெய்ம்மை என்றது) இரண்டாம் யோஜனையில் ப்ராவுமும் ப்ராவகமுமென்று சொல்லியிருக்க, வஹ:

(தேவுமற்றறியேன்) ஸ்ராவ்யமும் ஸ்ராவகமுமாக வேறொருவஸூ வுண்டென்றினோன். மெய்ம்மையே யென்றவிடம் - அந்நயத்தாலே சொல்லுகிறார். “தேவுமற்றறியேன்” என்றுவகுதிருகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம்முடைய வயுவஸாயந்தோற்றுக்கக்காக. மற்றறியேனென்று - புருஷாயுடானுங்களோபாதி ஹவயிஷயத்தையுங்கழிக்கிறாரிறே அதினெல்லையான வாழ்வார் திருவடிகளளவும் வந்தவராகையாலே, ஸாஸூ வாலுநெயாலே யாதல், சூவாஸூவாஷெஸத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறார்; உபகாசகரான வாழ்வார் திருவடிகளில் ஹவஸத்தாலே சொல்லுகிறார்.

“தேவுமற்றறியேன்” என்று சொல்லவேணுமோ வென்கிற ஸுஷ்ணைய பரிஹரிககிறார் (மெய்ம்மையேயென்ற விடம் ஐத்யாதி) ஸகலஹங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினேனென்ற ஸ்ராயஸ்யொஜநாநு மூணமாக தாது ரூநா மருளிச் செய்கிறார் (மற்றறியேனென்றித்யாதி) முந்தின யோஜனையில் ஸ்ராவ்யஸ்ராவகஸாயாஸுஷ “தேவு” என்று ஸாஸூயணியவஸூவைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாம் யோஜனையில் ஸ்ராவ்யவஸூவைச் சொல்லுகிறது. ஸாஸூங்கள் எம்பெருமானே ஸ்ராவ்ய ஸ்ராவகமாகச் சொல்லி, ஆவாஸூவாஷெஸமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படி கழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாஸூ த்யாதி) தீர் ஆழ்வானா யொழிய “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கிறவராகில், “ஃமுகில்வண்ணனடி மேற்சொன்ன சொன்மாலே

(குருகூர்நம்பி) இவளாயும்பற்றி, வேறொருவிஷயத்தையும் பற்றவேண்டும்படியோ இவருடைய பூதீயிருப்பது. குருகூர் நம்பிபா வென்கிறது - ஆழ்வார் திருவாயாலே யருளிச்செய்த தென்றாயிற்றுத் திருவாய்மொழி தன்னையு மாடிப்பது. அதிலே “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றருளிச்செய்தாரிறே; அவ்வழியாலேயாயிற்றுத் திருவாய்மொழியிலாடி. ஆழ்வார் ஸ்ரீபாடி ராகையாலே, குருகூர் நம்பிபாவென்று - கண்ணிதுணிந்துத்தாம்பைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பா வோடேகூடப்புணர்ப்புண்டவினியவிசை. (பாடித் தாயிரமான திருவாய்மொழியையவ்யூ ணிப்பானென்” என்கிற ஸ்ரீமேயிலே யருளிச்செய்கிறார் (இவரையென்றுதொடங்கி, திருவாய்மொழி யிலாடி மென்னுமளவும்). (வாகியிருப்பது) என்றவநனாம் ஆகையாலே என்கூட்டி (ஆடிப்பது) என்றத்தோடே அதுயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற் சொன்னதுக்கு ஸ்ரீராமன் (அதிலே யித்யாடி) இதுக்கு “பாநடிமேற் குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்” இத்யாடிகளிலே நோக்கு. “என்முன்சொல்லும்” என்றும் “தன்னேத்தானே துதித்து” என்றும் - எம்பெருமான் சொல்லாகத் தோற்றுகையாலே, ஆழ்வார் சொல் என்று அய்யம் சொல்லக் கூடுமோவென்ன; குருகூர்நம்பி விஷயமான “பா” என்று ஸ்ரீராமன் மருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாடி.) பா என்று - ஸ்ரீமேயிலேயுடையதான ஸ்ரீராமமாய், இதுக்குச் சேர்ந்து அதுவாய் மனோஹமான மானமென் றய்யம்மருளிச்செய்கிறார் (பாவோ டித்யாடி.) “பாடித்திரிவன்” என்றதுக்கு

திரிவனே) உம்முடைய ஷெஹ்யாவெது நடத்திப் போரும்படி யென்னென்ன; ஸ்ரீ திவெநிதனாய்க் கொண்டுசொல்லி இதுவேயாருமாக ஷத்ருரிப்பன். “உண்டுதிரிவன்” என்னுமாபோலே “பாடித்திரிவன்” என்கிறார். “நமன்றமர்தலைகள்மீதே-நாவலிட் டிழிதருகின்றோம்” என்னுமாபோலே இதுவே யாவெது யாக விருக்கிற வென்னுடைய மதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணவல்லாருண்டோவென்றுமாம். ஸ்ரீ துருக்ஷேஷ்வலததை யனுவிப்பிக்கும், யமன் மதிவங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடியான விஷயானுநங்கள் மதிவங்கம் பண்ணவோ, (உ)

இரண்டு தாபூரம். பாமிகை திரிகைக்கு ஷெதுவாககியாகமாகவும்; பாமிகையாலே அபுதிதை ஷத்ருரமாகவும். அதிலு, முநதினதை ஷத்ருவரிஹாஸேவெந வருளிசெய்கிறார் (உமமுடைய வித்யாதி.) இரண்டாம் தாபூரம் (நமன்றமரித்யாதி.) நமன்—யமன்; தமா—அவனுடைய ஷத்ரு. நாவலிடுகை—ஐயித்தவர்கள் தோற்றவாகவாசலிலே சென்றதை கூறுகை. உழிதருகை—ஷத்ருநிகை. யாவெது யாக = ஷ்வாவாரமாக. மதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ண வல்லாருண்டோவென்றதை விவரிக்கிறார் (ஸ்ரீ துருக்ஷேஷ்) அதுக்கு—கஷித்துக்கு. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவ்பிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனன்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு
ஞரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ஓ திவடி.

திரிதந்தாகிலும்
தேவபிரானுடை

மீண்டாகிலும்

கித்யவகுரிகிளவஹுகனன வ
னுடைய

கரிய

நீலமேவகிலுசாமமாய்

கோலம்

ஸாநாமாய்

திரு

பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற

உரு

திருமேனியை

நான்

அடியேன்

காண்பன்

ஸாஷ்டாதரிப்பன் ;

பெரியவண்

ஐஹோஜாநாய்ககொண்டு

குருகூர்நகா

திருநறியிலே அவதரித்த

நம்பிக்கு

ஆழ்வார்க்கு

ஆஞ்ரியனாய்

உரியவடியனாய்

அடியேன்

அடியேன்

பெற்ற

வழிககப்பெற்ற

நன்மை

ஹவனாஹி.

வ்யாഖ്യാந்.

மூன்றும்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்” என்று
புறவாழ்வாருடைய களேடேகூட ஹவலிஷயத்
தையும் காற்கடைக்கொள்ளக் கடவீரோ வென்ன;
“எனக்குப் புறவாழ்வார்” என்னுமளவாயிற்றுக்காற்
கடைக்கொண்டது; “ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்” என்னு
மிவ்வழியாலே தேவுமற்றறியிலு மறிவென்கிறார்.
புறவாழ்வாரைப்போலே கிடந்தானே கண்டேறு
மதிநே தவிர்த்துக்கொண்டது; “விட்டுசித்தர் தங்
கள்தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்போலதுகாண்டும்”
என்று பெரியாழ்வார் முன்னாகப்பற்று மாண்டா
னேப்போலே, ஆழ்வார் முன்னாகப்பற்றும் பற்றுத்

அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டி. கீழ்ப்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்”
என்றும், இப்பாட்டில், “தேவபிரானுடைக்கரியகோலத்திரு
வருக்காண்” என்றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரையி
வரிஹாராடிமாசு ஸஜாநா வரிஹாராஜெவகஸஜதி யருளிச்
செய்கிறார் (தேவித்யாதி.) (ஹவலிஷயத்தையும்) உமக்குடெ
ய்யானவாழ்வார்க் குடெய்யுமான ஹவலிஷயத்தையும் காற்
கடைக்கொண்ட பு காரத்தை உஷ்டாநாஜெவக விவரிக்கி
றார் (ஸூஹிணவீத்யாதி.) இத்தால் - அநாசகமாகப் பற்
றுகை அகங்கொண்டு வென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்த விஷய
மென்று பற்றின பு காரத்துக்கு அஞ்சுஷ்டாநாங்களை யரு
ளிச் செய்துகொண்டு விவரிககிறார் (விட்டுசித்தரென்று
தொடங்கி, மீண்டுபோந்தா னென்னுமளவும்.) கீழ்வாழ்வ

தவிர்ந்திலரிதே; ஆழ்வார் முன்னகவரு முடிவொத்த
தைத்தவிர்ந்திலரிதே. “ஹவதஸ்வாஸோஜித்” என்று
கேட்க, “யஜெஷாயிகதஜோஜித்” என்றாற்போலே,
சூக்யாஸூக்யவிவரிதூஹீ தமாய் வருமது ஆஷாணீய
மிதேயிவர்க்கு; தீவாஸாஸிவிவாரி, “வடகீழ் மூலை
யில் தததெத்யும் ‘ஆருயணீயம்’ என்று உடையவ
ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்குமதுவாமத்தனையன்
தே” என்றாள்; குணமலைப்பாடியுடையார் மாஜே
யன், தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது, பிள்ளையாத்த
தான் அங்கே குறைவறுப்புச்சமைக்க, அவர் “உமக்கு
வேண்டுமெதன்” என்று கேட்க; இவர் “ஊம்மைக்
கொண்டு பண்டையுபகாஸங்கொண்டோம்காணும்”
என்ன; “ஆவதென், என்னையறியாதே வருவதோ
ருபகாஸமுண்டோ” என்ன; “எங்களுகாஸுந் நான்
கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேள்களானாலே” என்று
அருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்கு மேற்
பட்டதோ ருபகாஸமுண்டோ நமக்கு” என்றார்;
உடையவர் வெள்ளைசாத்தி யெழுந்தருளின காலத்

ரணம் (ஆழ்வா ரிதூதி.) இவர்க்கு — மயங்கவிகளுக்க.
குணமலைப்பாடி — ராஜிவிஸெஷம். மாஜேயந் என்று — ஒரு
வேளாளனுக்குப்பெயர். எடுத்துவிட்டபோது — ஸேநையைச்
திரட்டிக் கொண்டுபோனபோது. பிள்ளையாத்தான் — ஒரு
புரீவைஷ்வர். சமைக்க — அமைக்க. மண்பெற்றது — திரு
மாஸிகை வலித்தது; இவ்வைதிஹுத்தால் ஆஷாணீயமென
என்றனுக்கு மஹிமதெனென்று தோற்றுகிறது. (காலத்திலே)

திலே, திருவடிகளிலே ஸ்ரீ ஸ்ரீ முடையாளை 'பெரு மாளைத் திருவடித் தொழவேண்டா' வென்று, ஆழ் வாளை 'நீரார்' எமக்கு விரோதிகளோ, நீர்புக்குத் திருவடித்தொழலாகாதோ வென்ன; "சூதமூண்டி மோக்ஷஹேது என்றிருந்தோம், அது வடஹேது வானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ தை ய்றுத்துக்கொள்ளவோ!" என்று மீண்டு போந்தார்.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது-மீளுகை; மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது-கடைக்குறையான சொல்லாய், திரிதந்தாகிலும்-போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது-திருவாய்மொழிப்பாவை விட்டு, இசைகளேவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, அவ ருகந்த விஷயமென்று ப்ரயோவயியிலே வந்து.

என்ற வரணாம். "அவர்" என்று 'ஸேஷம். (வேண்டா வென்று) என்ற அந்நாம் "கேர்யிலிலே கிருஷ்ணன் மது ஷ்யூர்விலக்க" என்று கூட்டுவது. ஆதமூண்மென்றது-ஆரோ னுக்கும் விரோதியாகாதபடியான ஸமீபமும்ஊமும். இவ்விடத் தின் "ஆதமூண்ங்களில் ப்ரயாசம், ஸமீபமும் ஊமும்" உத்யாதி வாசுங்கள் அதுஸநேயங்கள். கீழிரண்டுபாட்டிலும் "என் னப்பன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், "நம்பியென் றக்கால்" ஆழ்வாரையும், குருகூர்நம்பி 'பாவினின்னிகை யென்றவிடத்தில் திருவாய்மொழியையும், அதின் மாரந்தை யும் பற்றின சூமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). "கரியகோலத் திருவருக்

(தேவபிரா னுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண் பன்) (தேவபிரான்) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முற்றாட்டர்க அதுஹிக்கக் கொடுத்துக் கொண் டிருக்கும் உபகாசுகன். இவர் நின்றநிலை சூலைந்து ஹவலிஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யஸூரிகள் யாதெதுயாயாயிற்று இருப் பது. (தேவபிரா னுடைக்கரிய கோலத் திருவுரு) நித்ய ஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவு, காளஜெவநிஹ ஸூரமாய், அழகுதான் ஒருவடிவு கொண்டாற் போலே யிறேயிருப்பது. “கோலமே தாமரைக் கண்ணதோரஞ்சனநீலமே” என்று ஆழ்வார் வாய் புலத்தக் கேட்டிருக்குமவ ராகையாலே பேசு

காண்பன்” என்கையாலே, “தேவபிரான்” என்றதுக்கும் - தம்மை யதுஹிப்பித்தாற்போலே யவர்களை யதுஹிப்பித் தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்ஹ மருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இது). இவர் மீண்டாராகில் “என்னப்ப னில்” என்ற கண்ணையன்றோ பற்றுவது; “தேவபிரான்” என்பானென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர் நின்றநிலை உத்யாதி). நின்றநிலை என்றது - திருவாய்மொழியிசையிலே நின்றநிலை என்றபடி. அதினெல்லையான வென்றது - ஹவ லிஷயத்தின்மே லெல்லையான வென்றபடி. நித்யஸூரிகள் து ஹிக்கும்வடிவுக்கரிய கோலத் திருவுருவாயிருக்குமோவென் ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இது). இறே என்றது - பூரணபூ லியைச் சொல்லுகிறது. இது இரு ந்தபடி யென்னென்ன (கோலமே இது) ஹவநூ வண ரன்றிக்கே யிருக்கிறதாம், அவன் திருமேனியை வரித்துக்

கிரூர். வாஜ்யோமிகள், யோமம் கைப்புருந்தால் ஊரூயியுடைய வடிவை வரிக்குமாபோலே, இவரும் இவ்விஷயத்தை வரிக்கிரூர் - “கரியகோலம்” என்று, ஸூரெஹபண்ணும்படி, ஆழ்வார் வரிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காணன்-ஸாக்ஷாதூசிப்பன். ஸாக்ஷாதூசித்ததுவென்கிற விவரவிட்டால், வாஜ்யோமியனை யாயிற்று ஸாக்ஷாதூசிப்பது. (நான்) “தேவுமற்றறியேன்” என்று உவ்வியிட்டுத்தேவு ஸூரெஹித்த நான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) உஹோஹாராய்க்கொண்டு திருநமரியிலேதிருவ்வதரித்த ஆழ்வார்க்கு. ஸூரெஹபண்ணுடையவெளடாரும் ஜீவியாத் காலத்திலே தன்வாசியறிவித்த வெளடாரும்மிறே. குருகூர்நகரென்று - வைகுந்தமாநகரை விராவரிக்

காணக்கடவேனென்றுஸூர மாக்ஷாதூசிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பாஜ்யோமிகளிதூடி). “காண்பன்” என்றத்தாலே - தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய், அத்தையருளிச்செய்கிரூர் (ஸாக்ஷாதூசிதூடி) “காண்பன்” என்றத்தால் அஃ ஸூரமாயிருக்க, “நான்” என்றத்தால் மஹிதம் (தேவுமற்றிதூடி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தை விசேஷிக்கிரூர் (ஸூரெஹபண்ணுடைய இதூடி) குருகூர்வடவ்யாதூயம் (குருகூரிதூடி) ஸூரெஹத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருநமரியையும் வரித்ததுக்கு உவ்வியிட்டுத்தேவு

கிறது. “வாழ்வம்” என்பது, அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி” என்பதாய் ஆழ்வார்படுமதெல்லாம், இவ ரும், “திருநகரி” என்றாலும், “ஆழ்வார்” என்றாலு மப்படியே யாயிற்று அதுஹிப்பது. (நம்பிக்கு) “நானொன்றைவிட்டேன்” என்னலாமபடியோ. ஆழ் வாருடையவகுதியிருப்பது. அதாவது-ஆழ்வாரை யதுஹிக்கும் அதுஹத்திலே ஹவதிஷயம் அன டு-தமாயிருக்கை. (ஆளுரியனும்) உரியவடியனும். உரிய வடியார்க்கு, தந்தாமுக்கு என்ன வொரு வி-யாவி-யநக ளின்றிக்கே ஸ்ரீதி உகந்தத்தையே பற்றி, அவன் கைவிட்டத்தை விட்டிருக்கு மகிறே ஸ்ரீதிவம். (அடியேன்) ஆழ்வாருடையநீர்மைக்குக் தோற்று “அடியேன்” என்கிறார்; “தொண்டொல் லீரும்வாரீர்” என்னும் நீர்மையிறே. (பெற்ற நன் மையே) பெற்ற ஹவனாஹம். ஆழ்வார்க்கு உரிய

தாதுவும் (பாழ்வம்) இது. “சூருகநகரான” எனா தே, “நம்பி” என்றுதககு தாதுத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நான்ஒன்றை இதுவாதுதுயத்தாலே). உரியனான ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு வுயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக் காட்டுகிறார் (உரிய இது). நான் என்றிருக்க “அடியேன்” என்றருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய இது). “நன்மையே!” என்று விடாராகிறு னென்கிறார். ஆழ்வாருக்கு ஸ்ரீதிவாது ஸ்ரீதிவ யாரணமென்று (ஆளுரியனாய்ப் பெற்ற நன்மையென்று).

வடியேனாய்ப் பெற்றபேறு இத்தேநான். பூரூபா
பூரூபவிவேகத்தில் பூரூபணுத்தால்வந்தநன்மை
யன்றென்கை. (ந)

தாதூரூப(பூரூபதூரூபி.)பூரூபாபூரூபவிவேகமாவது-
ஹவலிஷயம் பூரூபம், இதாவிஷயம் அபூரூபம் என்று
விவேகித்துப்பற்றவிலலை. அப்படியேயாகையாலேபற்றினே
னெனறட்டி. (ந)

நாலாம்பாட்டு.

நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதலி
லன்னையாயத்தனையென்னையாண்டிடுந்
தன்மையான்சடகோபனென்னம்பிபே.

பூதிபடி.

நன்மையால்	அவகாரிக ளளவிலும் உபசரி *க்கிற நன்மையால்
மிகக	அதியுயித்த
நால	நாலுவகைப்பட்ட
மறை	வேடிங்களுக்கும்
ஆளர்கள்	பூரூபவடிம் செலுத்த வல்ல வர்கள்
புன்மையாக	பொல்லுந்காக
கருதுவர்	வினியப்பர்;
ஆதலில்	ஆதலால்
அன்னையாய்	மாதாவாய்
அத்தனாய்	பிதாவாய்

என்னை	அடியேனை
ஆனடிமும்	நியமித்துப்போருகிற
தன்மையான்	வஹாவததையுடையரான
சடகோபன்	(என்னுடைய) ஸாஸ்திரத்தைப் போக்கினவர்
என்னம்பியே	என்னுடையகுறைவுதீரும்படி வலி ருதையையுடையவர்.

வொவொநாழ்.

நாலாம்பாட்டில், “என்னப்பனில்” என்றுகாற்
கடைக்கொண்ட விஷயத்தை “ஆழ்வாருகந்தார்”
என்று விரும்புகைக்கடியென்னென்னில்; எந்தண
மையைப்பாராதே யென்னை விஷயீகரித்த நீர்மை
யை யநுஸந்தித்தால், அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவா

அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு, கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸஜா
வரிஹாரீரவென வஹூதி யருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனி
லித்யாதி.) என்னப்பனில் என்றது - “தேவுமற்றறியேன்”
என்றதுக்கு உபலக்ஷணம். (உகந்தார்) என்ற அந்நாம்
“ஆகிலும்” என்று சுயாஹாரீம்; ஆகையால் ஆழ்வாருக
கையே விரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னில்)
என்கிற ஸஹோ உத்யாதென்கிறது வரிஹூதம். “புன்மை
யாகக் கருதுவராதலில்” என்றத்தைக் கட்டாகித்து, என்
னுடைய நிகர மே பற்றாசாக அங்கீகரித்த வாழ்வாருடைய
வஹூதம், அவருகந்த விஷயமென்றாலும் பற்றுகைக்கு
வேறுதவென்று வரிஹரிக்கிறார் (எந்தண்மை இத்யாதி.).

தொழிவேளை வென்ன; உம்முடைய தண்மையேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்தபடி யென்னென்ன; அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலிதூரடி) ஆதமுணங்களால் ஓர் உபாராய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபாபுயஹிதராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்க, “இவன் அஷ்ட” என்றுகைவிடும்படியன்றோவென்னுடைய விதியிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - ஷோஷமுணங்கள் ஏகாபுயஸுங்களாயிருந்தால், ஷோஷத்தை விட்டு மண்ணாஸத்தை ஸீகரிக்கை. அதில், மிகுதியாவது - “மண்ணு” என்று பேரிடலாவ தொன்றின்றிக்கே ஷோஷமே யாயிருந்தால் அதுதானே பற்றாசாகக் கைக்கொள்ளுகை. (நான்

(என்தண்மை பாராதே) - அதுவே பற்றாசாக என்று கூட்டுவது. ஒழிவேளை என்றது - இப்படி உத்தர மருளிச்செய்ய வென்றபடி.

நான்மறையாளர்க ளாகையாலே - நன்மையால் மிக வர்களென்றாய், அத்தாலே உத்தராகொன்று, மஹிதராய் மருளிச்செய்கிறார் (ஆதமுணங்களாலிதூரடி). ஆதமுணங்கள் - சூதுஸாஸூதிகள். புன்மையாகக் கருதுகிறவிவர்களில் ஆழ்வாரையும் ஷோஷத்தாக்கினால், மேலே “என்னையாண்டிமம்” என்னக் கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்கய) வென்றுசொல்லுகிறார். அடங்க - சூது ம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். “நன்மையால்மிக” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இதுசூதிவாகு உயத்தரலே.) பற்றா

மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநு ஸாஸநம் பண்ணக்கடவ வேடிங்களிலே அவமாஹித்திரு ந மவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேடிங்களுக்கும் வுர ஸவடிம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிருர் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வாததல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - வேடிநாத்தாதிடு கைப்படுகை; அத்தாவது - ஆதிஸாஸாபாநராகை யென்றவடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மை யெ ன்று - ஒரு யுத்தமும், அதுக்காஸாயமான யுத்தியுமா யிருக்கை யன்றிக்கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொ ண்டதென் றிருப்பார்கள். புன்மையாவது - ஐயவ மாதல்; பொல்லாங்காதல்; விஷயானாஸாவணி

சாக் - ஹேதுவாக. தாஹுரூஷம்.(அதிககிஞ்சாடி.) அதுக்கு-
பற்றாசாகக் கொள்ளுகைக்கு. சாஸாரூக்ஷமாவென “ஆள்
கள்” என்றதிக்கு தாஹு மருளிச்செய்கிறார் (நாலுவகை
ஐத்யாடி.) வ்யாஸவடம் - அவண்டமான வேதத்தை அய்யத்
தின்படியே சாவாகாணடாஜிராதிபேண விவஜிக்கிற வ்யாஸ
ருடைய வயிகாரம். அவர்களாகிறார் என்றது - நன்மை
யால்மிக்க நான்மறையாளர் ளாகிறார் என்றபடி. உத்தாய
கிமலாம் (இத்தாலித்யாடி.) வெஹு தாஹுத்தின் படியே
யநுஷிக்க வல்லவர்களாயிருக்கின்றபடி. ஆஹுஸாஸ்யூ-
ஸாஸூதிதாநு கூலாநு கானம், * புன்மை சாஸாரூமான
ஊட்டவமாதல், பொல்லாங்காதல் இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷித
மன்று,மேல்பாட்டில் ஊட்டத்தை யுவவாடியாமையாலே.

மாதல்; ஐரோமாதல். இதுதான் - மேலிற்பாட்டிலே ப்ருஸ்துமாகக்கடவது.

(ஆதலினனையா யத்தனயென்னை யாண்டிந்தன்மையான்) அப்புன்மையே ஹேதுவாக “இவ்வளவில் நாமல்லது ரக்ஷகரில்லை” என்று எனக்கு ஸ்ரவியஸங்குமானவர். “தீநுனொகாநு ஸுபரிசுரீதநெவஸாணஜுத” என்கிறபடியே, “காகத்தோபாதி யிவனுக்கும் புறம்பொரு பற்றாசில்லை” என்று அதுவே ஹேதுவாக ஸ்ரவியரக்ஷகரானவர். ப்ரியமேசெய்யக்கடவிராதாசெய்யுமதுவும், ஹிதமேசெய்யக்கடவ விதாசெய்யுமதுவும், ஸுபுலவாநு ரூபமானவடிமைகளன்றும் நாயன்செய்யுமதுவும் செய்யுமவர். “தாயாய்த்தந்தையா யறியாதன வறிவித்தவத்தா” என்று ஹவசிஷயத்திலாழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார் விஷயத்திலே சொல்லுகிறார். (தன்மையான்) அறிக்கு ஒளவூம் போலேயும், ஜலத்துக்குஸைகும்போலேயு மிவ்வாவங்

பொல்லாங்கு-பாவம். தாகுரூம் (அப்புன்மை இதூறி) எல்லாருக்கும் தூமஹேதுவான புன்மை, இவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபவாதிக்கிறார் (தீநுனொகாநிதூறி.) “அன்னையாய்” இதூறிக்கு மளவூத்தியாலே ஸ்ரூம் (ப்ரியமே இதூறி.) நாயன் - ஸரோஸான். ஸூலாதா ஈடுபடுகிறார் (தாயா யிதூறி.) “தன்மையான்” என்றத்தைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வடிங்களிலுங் கூட்டி தாகுரூ (சுவிகிதூறி.) இவ்வாவங்களை கிரூபகமரூகச்

களை நிர்வகமாகவுடையவர். அதாகிறது - “இவனுக்கு உபகரித்தோம்” என்று, தான் நினைத்தல், இவன்றனக்கு புகழ்வகர்த்தி விழியவேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாஸ்திரத்தைப்போக்கினவர். கீழ்மூன்று பாட்டிலும், “தென்குருகூர்நம்பி” என்று சொன்னவர், இப்பாட்டிலே “சடகோபன்” என்றாரிறே; ஸ்ரீஷரத்தைப் போக்கினவடியாலே. (என்னம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; அவன் செய்வது இவன் செய்யமாட்டான்; ஆகாரின் செய்யுமது இருவரும் செய்ய மாட்டார்கள்; நாயன் செய்யுமது அடியான் செய்யமாட்டான்; எல்லார் செய்வதும் செய்யவல்ல பூதியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடைய தண்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்

சொன்னத்தால் மலிதம் (அதாகிற திதூடி). சாஸ்திரத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜாவக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கீழ் இதூடி வாகுதியத்தாலே) வடாணம் சொல்லாதே “நம்பி” என்றதுக்கு தாஷு மருளிச்செய்கிறார் (தாய் என்று தொடங்கி அஞ்ச வாகுத்தாலே). (ஆகாரின்) எனகிற வாகுத்துக்கு, ஸடகோபன் என்று - என் அஜாநத்தைப் போக்கினவ னென்கையாலே யென்று கருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு, கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு வாஜும் சொனார்; அவர்களிலும் ஆயிகுமாக வடாணம் (என்னுடைய விதூடி). பாழ்ந்தாறு - படுகுழி; அதாவது - தம்முடைய ஷோஷங்களாகிற வன்கமான படுகுழியைத்தூற்றுப்

படியான பூநியையுடையவ றென்னுமித்தனை. "இ
வர்க்கு, கீழ்ச்சொன்ன ஐயுடையவர்கள் ஷூயாஸ்திரி
மல்ல; கருணவாயிகமர்கவந்தஸி ஸாமாகையாலும்
அவருடைய ஸாமாகையாலும். (சு)

போடுகைக்கிடான சூவாழிநுண பூநியையுடையவ றென்
கை. ஆயிகுத்தையுடையவாழிககிரார் (இவர்க்கிதாழி). நன்மை
பான்மிக்க நான்மறையாளர்கள் - என்னை - புன்மையாகச்
கருதுவராதலில் - சடகோப னென்னம்பியே - அன்னையா
யத்தனாய் என்னையாண்டிந் தன்மையான் என்று அநயம்.
ஆக, காற்கடைக்கொண்ட ஹவதிரிதயத்தையும். ஸூய
காரோவ காரகரான ஆழ்வாரையிட்டு உகவாதொழிவேனோ
வென்று கருத்து. (சு)

அஞ்சாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாராயமுன்னெல்லாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனாயடியேன்சுதித்தேனின்றே.

புதிவடி.

முன்னெல்லாம்
பிறர்
நன்பொருள்தன்னை
நம்பினேன்
மடவாராயம்

அநாழிகாடமெல்லாம்
ஈரானுடைய
ஸமீகிதமான ஆதவஸுத
ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன்;
வாதிவதாழிகையுடையபா
வகையும்

நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன்;
செம்	மாற்றுமினுங்கின
பொன்	பொன்னுலேசெய்யப்பட
மாடம்	மாடங்கனையுடைய
திருக்குருகூர்	திருநறியிலேயிருக்கிற
நம்பிக்கு	உருகாரான ஆழ்வார்க்கு
இன்று	சேஷமானஸையத்திலே
அன்பனாய்	பீதனாய்; தாவுனாய்
அடியேன்	அடியேன்
சதித்தேன்	சதியையுடையேனான்.

வொவொநாந்.

. அஞ்சரம்பாட்டில், உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார்ஸூபகாரத்தாலுமுவகாராக வஞ்சொன்னீர்; உம்முடைய புன்மையையும், உமக்கு ஆழ்வார் உபகரித்த நன்மையையுஞ் சொல்லிக் காணீரென்ன; சொல்லுகிறார்.

அரும்பதம்.

அஞ்சரம்பாட்டு. “புன்மையாகக்கருதுவர்” என்று - புன்மையும், “அன்னையாய்” இதுவாயால் - ஆழ்வாருவகரித்த பதிகளும் சொல்லி யிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுவா னென்னென்கிற ஸ்ரெஷ்டைய வரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி; விஸேஷ பூசுமெவக அவதாரிகை யுருளிச செப்கிறார் (உம்மையித்யாதி.) சொல்லிக்காணீர் என்றது - விசேஷித்துச்சொல்லிக் காணீரென்றபடி.

(நம்பினேனிகுடி) இது என்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர் நன்பொருள் - நம்பினேன்) பிறரென்கிறது-ஸரஸ்வதே. நன்பொருள் என்கிறது - சூதவஸு-வெ. திருவிபா தவஸுத்துக்குமவ்ருகாய், விஸஜாதீயமர்ன வைலகூணுத்தை யுடைய னாகையர்லே - பிறரென்கிறது ; “உததீவாஸு-ஷஸுநி” என்னக்கடவதிதே. பொருளென்று - உவரம். நன்பொருளென்று - விலகூணமான ஆதவஸு; “உவராணிநவததி” என்று உவரங்களில் ப்ருபாநமாக வாதுவஸுவை நியூயித்ததிதே. அதை யிதே முன்புநான் அபஹரித்தது. நம்புதல்-ஆசைப்படுதல். வாஉவரத்தை யாசைப்படுகையிதே - அபஹாஸமாவது. “வன்கள்வன்” என்று ஆழ்வாரநுஸாநித்ததிதே யிவர்க்குமுதல். “கிடுகநகசுத தீ

ஹா தாத்ரு மருளிச்செய்து, அநயித்து தாத்ரு மருளிச் செய்கிறார் (பிறர் இதுதாடி) பிறர் என்று ஸரஸ்வதே சொல்லும் ப்ருகாரத்தை யுவபாடிக்கிறார் (திருவிபாதே துாடி) அவ்ருகு - உதா ராயி. இதுக்கு ஹேது (விஸஜாதீயெதுர்டி) ஆதாவைச் சொல்லும் ப்ருகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பொருளென்றிதுாடி) வைஸேஷிகதீதூ. நன்மை உவபாடிக்கிறார் (உவராணிதுாடி) “நம்பினேன்” என்றதுக்கு தாத்ரும் (அத்தை யிதுாடி) ஸஸாரம் (நம்புத லிதுாடி) ஆசை, அபஹாஸமானபடி. யென்னென்ன (வாஉவ்ருதுாடி) தம்மை ஆதாவஹாரியாக அநுஸாநிகைக் கடியென்னென்ன (வன்கள்வன் இதுாடி) வன்கள்வன்

வஞ்சுரொணாதாவிஹாரிணா”.—ஹமவஜ்ஜெஷகூத்
தளவில் நில்வாதே, சேஷகூகாரெஷையில் நிற்கக்
கடவ ஆதவஜ்ஜெஷகூகூடர் நானவஹரித்தது; ததீய
செஷமான வன்றிறே இவ்வாதவஜ்ஜெஷகூகூடர்
மாயிற்றுவது. அவஹார்த்தில்வந்தால், உவ்வுத்தி
னுடைய ஸாவுதைக்கும், அவிநிந்தவ னுடைய
ஸாவுதைக்கும் தக்கபடி ப்ராயஸித்தம் கனத்தி
ருக்குமிறே; ப்ராஹ்ணவஜ்ஜெஷகூகூடர் அவஹரித்தார்
போலன்றே, ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர் அவஹரித்தார்;
உவ்வுங்களிலும் ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர் ப்ராய

என்றது - திருவாய்மொழி; ஹி ஜாவஜ்ஜெஷகூகூடர், ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர் என்றதில், “தன்னே” என்றதுக்கு தானான
தன்மையாக தாத்ரூஷ (ஹமவஜ்ஜெஷகூகூடர்) “செஷகூகூடர்”
யில் நிற்கக்கடவ ஆதவஜ்ஜெஷகூகூடர் என்றத்தை யுவவாதிக்கிரா
(ததீயஜ்ஜெஷகூகூடர்) ததீயஜ்ஜெஷகூகூடர், ததீயசெஷகூகூடர் வ்ராஹ் மாகை
யாலே, ததீயசெஷகூகூடர் மில்லாதபோது ததீயஜ்ஜெஷகூகூடர் ரூஷ
கையால் அத்ரூஷகூகூடர் ப்ரவஹ்மாம்; அத்தாலே ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர்
கூகூடர் மில்லையாமென்று கருத்து. “பிறர்” என்று - ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர்
வெவ்வுகூகூடர் சொன்னத்தாலும், “நல்” என்று - உவ்வு
வெவ்வுகூகூடர் சொல்லுகையாலும், மனித்ததோ ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர்
த்தை யுருளிச்செய்கிரா (ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர் வந்தா லிதாஜ்ஜெஷகூகூடர்
அஞ்சுவாகூத்தாலே) “தூண்காவ்ஹாரொண யொஷொஷ:
வரிகீநித: | ஹ்ணாமவஜ்ஜெஷகூகூடர் தாவாநெவஹ்நெவ்ஷகூகூடர் ||
கஜ்ஜெஷகூகூடர் வஹாரொண யொஷொஷ:வரிகீநித: | ஸ்ராத்ராய
வ்ராஹாரொவி தாவாநெவஹ்நெவ்ஷகூகூடர் || சூதவஜ்ஜெஷகூகூடர்

புரித்த வைஷ்ணவமுண்டிறே; விறகு, வைக்கோல்
களவுகண்டாற்போலே யன்றிறே ருத்தத்தைக்களவு
கண்டால்; ஆதவஸூ, ஸ்ரீகளஸூ ஸ்ரீநாயமா, உடையவன்
வஸுதேவனுயிறே யிருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாரையும்) ஸ்ரீராமனுக்கு அலிபீத்
மான வஸூவை அபஹரித்த நான், டெஹாதாவி
பாநிகள் “என்னது” என்று அலிபீதித்த வஸூவை
அபஹரிககச் சொல்ல வேணுமோ; ராஜரூப
ஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநான், கூடருடையவிற
கும் வைக்கோலும் அபஹரிக்க அஞ்சுவனே; இத்
தால்-ஸ்ரீராமபீதமானவஸூவெயும் அபஹரித்
தேன்; அருருடைய வலிபீதவிஷயத்தையுமபஹ
ரித்தேனென்றபடி. மடவா ரொன்கையாலே - அங்
கும் அருருடையங்களை யபஹரித்தே நென்கை.
(முன்னெலாம்) இப்படி டெஹாதாவிபாநியாயும்
விஷயபவணாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவயி

தரூ பாபெஸூவாபாபுபாபு | தரூபுரூபஹாரண
பொஷ்ஷாரூபாபுபெதி” என்கிற விவ்வயதங்க ளிவ்வி
டத்தி லுதுவெயங்கன். கருண - கூடருன். “பிறர்
நனபொருள்” என்றத்தைக் கூடாக்கித்து தாபுரூ (ஸ்ரீ
ஹர்கிதூபி) ஸ்ரீ கன். என்னுதே, மடப்பத்தையிட்டி விஸ
ஷித்ததுக்கு ப்யொஜக (மடவாரிதூபி) ஹாரூப
பூயம் (இப்படி யிதூபி) கருணியக ஹாரூபகருண

யாகப் பெற்றதோ. ஈஸாஸோபாதி ஆத்யாவும் நித்ய
ன்; காவமும் அநாதி; சுவிதஸீ நாமநாதி; ஆகை
யாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவே யர்னெது
யென்கை.

உம்முடையபுன்மை, குறைவற்றிருந்தது. ஆழ்வார்
உமக்கு நிரோதுகமாக வுவுகரித்தவனவேதென்ன;
அததைச சொல்லுகிறார் மேல் (செம்பொன்மாடத்
திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) என்னுடைய வறியவாத்
ததை யாராயுமதனை அவருடைய ரோ வாழ்வார்,
“என்னையுபேக்ஷித்தகால மிவ்வளவு, வாவ மிவ்வ
ளவு” என்று பார்க்கும்படியுன்றே. ஆழ்வாருடைய
வறிய சூதாவஹாரம்பண்ணினேன், நான் விஷய
புரவணனானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளை நீர்தாங்கிட்டினபடி யென்
னென்ன; விஷயங்களுக்கருந்தேடி, அரூபவஹாத்
துக்கு இடம்பார்த்துத் திரியாநிற்க, அச்செம்பொன்
மாடத்தைக் களவுகாணப்படுக்கேன்; அங்கே * வை
த்த மாநியியைகண்டு அகப்பூட்டே நென்கிறார்.

வந்ததுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஈஸாஸோபாதி
உத்யாதி).

மேலுக்கீவதாளிகை (உம்முடைய வித்யாதி) நம்பி வடி
தாபநம் (என்னுடையவித்யாதி) “மடவாராயும்” என்றத்
தைக்கடாக்ஷித்து (செம்பொன்மாடம்) எனவநித்ததுக்கு
ஸூதாவஹாரம்பெண தாபநம் (ஆழ்வாரித்யாதி) வநித்த

இவர்க்குவைத்தமாநியி ஆழ்வாரிறே. ஆழ்வார்திரு
வடிகளோபாதி திருநமரியும் இவர்க்குஹ்ணிய
மாகையாலே திருநமரியைக் கவிபாடுகிறார். (இன்
றன்பனய்) இதுக்குமுன்பு எனக்கொரு நினைவின்
றிக்கே யிருக்க, அவினிதமாக ஆழ்வார் திருவடி
களிலேபு வணனாகக்கண்டேன். அநாடிகாலம்ஆதூ
வஹாரம்பண்ணியும் விஷயபு வணனயும்போந்த
விது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, ஸாணுபு ஹா
வத்தாலே. பேற்றுக்குடலாக ஸ்ருஷிபண்ணினாப
போலே மலித்துக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேன்.
“நான், என்னது” - என்றிருக்கை தவிரந்து ஐதூ
விஷயங்களில் விருதூராய், ஹவஹெ ஷகூத்தளவில்
நில்லாதே அநினெல்லையான ததீயஸெஷகூத்தள
விலே நின்றாராழ்வார்; இந்தகூலாவெஹெயின்றி
க்கே, முதலடியிலே நான் ஆழ்வார்திருவடிகளிலே

துக்குதாதூரூணம் (ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதிதியூதி.)
“இன்று” என்றத்தை இங்கேயுயித்து பூதீகம் (இன்
றன்பனய் என்றது.) (ஒருநினைவின்றிக்கே என்றது) சூதூ
வஹாரூதிசூலாமென்றும், விஷய பூவணு மாகாதென்
றும், ஹவஹெ ஷகூம் உஹெயுமென்றும், ததீயஸெஷகூ
வாஹெயுமென்றும் இப்படி ஹிதவிஹெயின்றிக்கே
யென்றபடி. இது“இன்று”என்றதுக்குதாதூரூம். “இன்று”
என்றபடித்தை யுட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (சதாதிதூதிவாகு
தூயத்தாலே). “நம்பி” என்றத்தைக்கடாகூதித்து “நான்,

புவணாகப் பெற்றேன். (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைவத்தை அநுஷ்டித்து, “மனெண்ணாஸிஷ்வாமதஃ” என்கிறபடியே அதுக்குத் தோற்று (அடியேனென்கிறார்.) ஆவாரூர்களை “நம்பி” என்னக் கற்பித்தாற்போலே, ஆவாரூர்கள் அழைத்தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ஸ்ரீராமதேவிகள் வாஸுதேவாலே யாயிற்று. (சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையே னானேன். ஈஸ்வரமெவமான வஸுவை “என்னது” என்றிருக்கைக்கும், ஐதரவிஷய பூவணத்தாக்குத் மேற்பட்ட சதிரகேடு இல்லையிறே; அவற்றைவிட்டு ஐமவசிஷயத்தளவிலே கில்லாதே, ஆழ்வார்களும் வரும்படிசதிரையுடையேனானேன்.

என்னதே “அடியேன்” என்றதுக்கு தாகூர் (ஆழ்வாருடைய வித்யாதி). சதிர இன்னதென்று பூவதிவொருமாத வருளிசெய்கிறா (ஈஸ்வரத்யாதி.) (௩)

ஆரும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா
னின்றுதன்புகழேத்தவருளினான்
குன்றமரடத்திருக்குருகூர்நம்பி
யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

புதிவழி.

இன்றுதொட்டும்
எழுமையும்
எம்பிரான்

இன்றுமுதல்
மேலுள்ளகாலமெல்லாம்
எனக்குலாபியானவர்

சூஅ

கண்ணி நுண்சி நுத்தாம்பு

நின்று

ஒருப்டிப்படநின்று

தன்

தம்முடைய

புகழ்

கயூரணமாணங்களை

ஏத்த

ஹுதிக்கும்படி.

அருளிஞன்

சூபெபண்ணினார்;

குன்றம்

வர தங்களுக்கொத்த

மாடம்

மாடங்களையுடைய

திருக்குருகூர்நம்பி

திருமறியிலே எழுந்தருளி

யிருக்கிற ஆழ்வார்,

என்றும்

எக்காலத்திலும்

என்னை

என்னை

இகழ்விலன்

சுதாநிச்சிதிலார்

காணமின்

காணுங்கள்.

வராவராதே.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போது இங்கேவிஷயி
கூரித்தாலும், நீர்தாம் அநாடிகாடம் வாஸுடுநுபுண்
ணிப்போந்த விஷயமாகையாலே மறுவலிமேலோ
வென்ன; அங்கன் மறுவலிமெம்படியாயோ! ஆழ்வார்

அரும்பதம்.

ஆறும்பாட்டு. “என்றுமென்னை யிகழ்விலன் காணமின்”
என்றத்தைக் கட்டாகித்து ஹாதுஹவ ரவரோவ ஷெமா
தல், வரோவஷெம ஹாதுஹவமாதல் சொல்லக்கூடா
மையாலே ஹாதுஹவமாதல் வரளிச்செய்கிறார் (ஆழ்
வார் இதாடி). “சுதிர்த்தேனின்றே” என்று நீர் ஹாது
வித்திருந்தீர்; இது நினைநிற்கப் புகுகிறதே; விஷயான
ங்களை சுதாநிச்சிதிலாக வராவராதே வராவரோவ நீர்தானே

வ், ஸாடிமென்பக்கவீருப்பதென்கிறார். “ஸூஹீதாஃ
ஸ்ரீ தீதாஹெஹெ யொமஹெஷ்டாஹிஜாயதெ” என்
றும், “ஸாபியிஹஹுஸ்யஸ்யாஸீசு” என்றும், ஹுஸ்ய
புஸ்யிக்கும் ஹவத்யுபெய்யவினிலே நினைத்
திருக்கலாமோ ஆழ்வார் கூறெவெயெ.

(இன்றுதொட்டிம்) விஷயிகரித்தவின்று முத
லாக. ஹவத்யுபயணம்போலேஆய்யிப்பதொரு
கூமும். வலிப்பதொரு கூமமுமாயோ ஆழ்வாரு
டைய விஷயிகார மிருப்பது; விஷயிகார ஹவத்யு
தொடங்கி அஹவகூமமாயன்றோ இருப்பது.
(எழுமையும்) ஏழுநூத்துக்கு வடக்கணம்; மே
லுள்ள காலமெல்லா மென்றபடி. (எம்பிரான்)

திரும்பினாலோ வென்று ஸஹாஹுடியு ஹவத்யு ஸாடிம்
போலே ஆழ்வார் புஸ்யாடி தீயெந்நிலினாலோ வென்ன
வருளிசெய்கிறார் (ஸூஹீதாமித்யாடி) இவ்வநூத்துக்கு வட
காத்திலே நோக்காய், ஹவத்யுபயத்திலும் நான் போகா
தே, யாவதாஹுவி தம்மையேத்தும்படி நிகொதுகமாடி
வருளின வாழ்வாருடையகூறெய்ய, ஹத்யுபெய்யொம
ஹாஹிகளையிடிக் கைவிடுமவன் கூறெவெயொமி ஸாடிமென்
னலாமோ வென்று கருத்து. ஹவத்யு ஸாடித்திலுமகியித
மான வாழ்வாருடைய புஸ்யாடித்துக்கு ஏழுநூதம் தன்
புகழேத்தப் பண்ணினால் என்னால் ஏத்தவாகாமையாலே
அந்ந காலத்துக்கு முவடக்கண மாக்குகிறார் (ஏழுநூ
மித்யாடி) அருளினபின்பன்றோ “எம்பிரான்” என்று உவகா

ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிதே யிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி இன்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய வஞ்சியிருப்பது. “குன்றம் போல்மணிமாட நீடுதிருக்குருகூர்” என்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்யுமதிதே யிவார்நெஞ்சிலே வாவலிதமா யிருப்பது, அததைச் சொல்லுகிறார். (என்றுமெ ன்னை மிகழ்விலன்) என்று மிகழ்விலன், என்னை மிகழ்விலன்; - யாவலா தூலாவி, புறம்பே யொருவிஷ யத்திலே போகவிட்டுக் கொடார்; என் தண்மை பாராதே விஷயீகரித்த அவர், என்னைவிஷயானாங் களிலே போகவொட்டுவரோ. தம்திருவடிகளொழி யப் புறம்பு. புகலற்றிருக்கிற வென்னை. “புறம்பே போக” என்றாலும் போகலாம்படி யென்கையிலே என்னைக் காட்டித்தருவரோ. * (காண்மினே) இது ப்ரதிகூலிக்கலாவ தொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார் பெ ருமை நான் சொல்லிக்கேட்கை மிகையன்றோ.

தம்மையுளராக நினைத்திரானொன்று கருத்து. நின்று தன புகழேத்துகைக்கு ஹெதுவாக * நம்பி வடிகாதுபூம் (தம்மையும் ஐதூலி.) ப்ரகாரானொணவ ரி யாதே இப்படி வ ரி ப்பானென்னென்ன, அதுக்குஹெதுவெவ யருளிச்செய் கிறார் (குன்றம்போல் ஐதூலி.) “என்றும்” என்றத்தையும், “என்னை” என்றத்தையும் ஹிமாக கியெயிலே யதயங் காட்டி க்ருணை விவரிக்கிறார் (என்றும் ஐதூலிவாக்யவத வடி யத்தாலே.) “என்னை” என்றதற்கா னாம் (தம்திரு வடிகள் ஐதூலி.) குன்றமாடத் திருக்குருகூர் நம்பியான - வெம்பிரான் - இன்றுதொட்டிம் எழுமையும் நின்று தன்புகழேத்தவருளினன்; ஆகையாலே, என்று மென்னை மிகழ் விலன் காண்மின் என்றதயம். (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினு
னெண்டிசையுமறியவியம்புகே
னொண்டமிழ்ச்சட்கோபனருளையே.

புதிவடி.

எனனை

ஸததுககளாலே சுதவெக்யு
னன வென்னை

கண்டுகொண்டு

என ஷோஷத்தைப் பாராதே
புயல்கடாக்கத்தைப் பண்
ணிககொண்டு

காரிமாறப்பிரான்

அககுடியிலே பிறநது எனனு
டைய பிறவி யெடுத்தற்கு
உவகாசகர் ; [காரி என்று
அப்டேருடைய விதாவைச
சொல்லுகிறது]

பண்டைவல்வினை

சுதாஜிவிமாய் புவமமான
வாவத்தை

டாற்றி

பொகட்டு

அருளினுன

அருளினுன் ;

ஒண்டமிழ்ச்சட்கோப }
னருளையே

பூவயுத்தையுடைய தமிழ்பு
வங்நத்தை யருளிச்செய்து
ஸாஸாரிகளுடைய ஸாஸுத்
தைப போககின ஆழவாரு
டைய சூவெயையே

என்முசையும

எட்டுத்திக்குமிருககிறவர்கள்

அறிய

அறியும்படி

இயம்புகேன்

சொல்லுகிறேன்.

வ்யாவ்யாசு.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தம்முடைய பக்கல் பண்ணின திருவொருங்கு விஷயங்களைத் துணைக்கொண்டு, “இவ்விஷயங்களைத் துணைக்கொண்டிருக்க நான் தாழ்ந்திருக்கிறேன்” என்று அநுஸந்தித்து, “இவருடைய பெருமையை யறியாமையாலேயிழக்கிறார்கள்” என்று, எல்லாரு மறியுமபடி சொல்லக் கடவே நென்கிறார்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டின வளவில் ஆழ்வார்க்குண்டான திருவுள்ளம் தியி யெடுத்தாற்போலே யிருந்ததென்கிறார். “தம்மைப்பெறுகைக்கு *எதிர்க்குழலபுகுத்திரிந்தாரிவர்” என்று தோற்றும்

அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், “நின்றுதன் புகழேந்த வருளினான்” என்று - ஆழ்வாருடைய திருவொருங்கு விஷயங்களைத் துணைக்கொண்டு, எல்லார்க்கு முண்டாக வேண்டுமென்று “என்முகையு மறியவியமபுகேன்” என்கையாலே திருவொருங்கு மனவழி யருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார், தம்முடையபக்க லித்யாதி.)

“கண்டுகொண்டு” என்றதுகரு-காணுதத்தைக்கண்டென்றும், தேடினதைக்கண்டென்றும் இரண்டு தாதுவும். இவ்விரண்டையு மடைவே யருளிச்செய்கிறார் (நான்கிட்டின திருவொருங்கு விஷயங்களைத் துணைக்கொண்டிருக்க நான் தாழ்ந்திருக்கிறேன்) இப்படி தம்மிடத்தி லிருக்கைக்

படி யிருந்ததென்கிறார். அவருடைய சூழ்வெக்கு
சுதூதமீமான வாதுமிதேநான். (என்னை) நாட்டா
ரிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசியறியாதவெ
ன்னை. தம்முடைய நிரோதக விஷயகாரத்தை
வாதிவதிபண்ணவுங்கூடமாட்டாதவென்னையென்
றுமாம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் தம்பக்கல்
பண்ணின உவகாரத்தை நினைத்துப் (பிரான்) என்கி
றார். காரிமாறப்பிரான் என்கிறவிஷயத்தைத் தாலே
ஆழ்வார்க்கு உவகாரகூன விஷயம்பக்கல் போகா
மைக்காக விஷயிக்குறார். “ஸஹ்யஸுஹ்யஸுஹ்யஸு
நாடி” என்கிறபடியே அவனுடைய உவகாரகூதம்
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு யாயிற்றிருப்பது; அந்தஸுஸுஸு
த்திற் புகாமைக்காகத் தம்முடைய ஸுஸுஸுஸுஸுஸு

கடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவருடைய உதூரடி)
(சுதூதமம்) யஸுஸுஸு தஸுஸுஸு, தஸுஸு தமம் என்று வஸு
ஸுஸு; ஷாஸுஸுஸுஸுஸுஸு யாலே தாம் சூழ்வெக்கு உதூ
மான வாதுமன்றென்றபடி. “அறியவியம்புகேன்”, என்ற
உதூஸுஸுஸு-என்னை என்றது வியம்பின்றே, “என்னை” என்று
சொல்லவேணுமோர் வென்ன; இதுக்கு இரண்டுதாதுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸு (நாட்டார் உதூஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு). “காரி
மாறன்”, என்றும் போராது, “பிரான்” என்னவேண்டுமோ
வென்ன (ஆழ்வார் தம்பக்க விதூரடி) “பிரான்” என்றும்
போராது, காரிமாற உதூஸுஸுஸுஸுஸுஸு (காரி
உதூரடி) காரி என்று - ஆழ்வார் திருத்தமப்பாள்; மாறன்
என்று-ஆழ்வார் திருநாமம். ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

விசேஷிக்கிறார். (பண்டைவல்வினை) சுநாடிகாவுழ் ஸத்திதமாய் விஷயானா பூவாணா ஹைதாவான வாவு; ஸுரூபணவியைப்போலே வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கு வழியல்லாத வழியே யிழிகைக்கீடான வாவம்; “பூயாவியான உவவவிஷயமே வாரூஷாஸூ” என்கிற வுவிக்கு அடியான வாவம்; இவையாயிற்று-பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை-பூயாநி தூஸாயமு மன்றிக்கே, அது உவவிநாஸமு மன்றிக்கேயிருக்கை. (பாற்றியருளினான்) “விஷணுவாவசூதா” என்றும், “சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்றும் சொல்லுகிற பூகாங்க ளன்றிக்கே, உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணினார். “தன்புகழேத்த வுருளினான்” என்கிறபடியே - தம்மையே வாய்புலத்தும் படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்) விசேஷஜ்

மாக பூவிலிவாதகராத் மாகச் சொல்லாதே பின்னையு முள்ளவற்றை யெல்லாங் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (சுநாடிகாவிவாக்ய உதாஷ்யத்தாலே) பாற்றி என்றது - தாபிப் பித்து என்றாய், அத்தை வூவதூ வூகமாக வுருளிச்செய்கிறார் (விஷணு உதாவி.) வாவசூதா—வாவசூயையைய. [“சூதாசூயாவெவதயொ”] என்றிறேகிவணு. “அருளினான்” என்றதுக்கு ஈயும் (தன்புகழிதாவி.) (எண்டிசை என்றது) எட்டுதிக்குக் ளென்றாய், அது, ஊரூகூபாணிபோலே ததூகூகாச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (விசேஷஜாவி.) ஆழ்வாரை யதுவலிக்கிற

ரோடு அவ்ஸெஷஜ் ரோடு வாசியற ஈ-வியுடையா
 றொல்லாருமறியும்படி சொல்லுகிறேன். “தொண்டி
 றொல்லீரும் வாரீர்” என்னும் ஆழ்வா ரோட்டை
 வாஸுதெ நயாலேசொல்லுகிறார். அவர், “ஹவசிஷ
 யத்தில் ஈ-வியுடையா றொல்லாரும் வாருங்கள்”
 என்றார்; இவரும் “ஆழ்வார்பக்கல் ஈ-வியுடையா
 றொல்லாரும் வாருங்கள்” என்கிறார் ஆழ்வார்பக்கல்
 ஹவஸந தத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச் சடகோப நரு
 னையே) * மயர்வற மதிநலமருளினனுடைய வருள்
 போலல்ல, ஆழ்வாருடைய வருள்; அவ்வருளுக்கு
 மயலான வளவிலே பண்ணியருளின வருளிறே.
 ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியதமிழ்; அழகிய தமிழென்ற
 படி: *பாலேய் தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்படி.

விவர் வொவஸுபு வு தூராய் எல்லாயு மழைக்கிற
 தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டிர் ஐதூர்ஜிவாகு
 தூயத்தாலே) “சடகோபனருள்” என்றதுக்கு வூவதூ
 வூவகமாக தூதூயும் (மயர்வற விதூரஜி) வூவதூ
 தன்னையுபவாழிக்கிறார் (அவ்வருளுக்கிதூரஜி.) அயலான-
 அசலான. “ஒண்டமிழ்” என்று விஸேஷிக்கையாலே - திரு
 வாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகை யாலும்,
 “சடகோபனருள்” என்கையாலும், பண்டை வல்வினை
 பாற்றியருளின வருளைச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்
 றிக்கும் விஸேஷணத்தை டிஸ்டிங்ஷிக்கிறார். (பாலே யிதூரஜி).
 காரிமாறப்பிரான் என்னைக கண்டுகொண்டு - பண்டை வல்

திருவாய்மொழி பாடின வருளுக்கு மேலேயிறே
யென்னை விஷயீகரித்தவருள். (எ)

விளைபாற்றியருளினான்; (இந்த)ஒண்டமிழ்ச்சடகோடனருளை
எண்டிசையு மறிய வியம்புகேன.. என்றதயம். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினானவருமறையின்பொரு
ளருட்கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினா
னருள்கண்டரிவ்வுலகினின்மிக்கதே.

புதிவடி.

அடியவர்	ஸ்ஷஷதர்
இன்புற	சூத்ததி ராராக்
அருள்	சூவெயை
கொண்டாடும்	கொண்டாடும்படி
அவ்வருமறையின்பொருள்	மறையின் அந்தவரும்பொருளை
அருளினான்	புலாதித்தருளினார்;
அருள்கொண்டு	ஈராகூவெயை சுவலித்து
ஆயிரம்	ஆயிரம்பாட்டாய்
இன்	ரலுமான
தமிழ்	திருவாய்மொழியை
பாடினானருள்கண்டர்	அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய வருள்கண்டர்,
இவ்வுலகினில்	இந்தவொகத்திலே
மிக்கது .	மிக்கிருக்கிறது.

வ்யாவ்யாநீ.

எட்டாம்பாட்டில், “எண்முசையு மறியவியம்பு கேன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ் வாருடையு வருள் விடிவிடிவூ தத்தூயத்தையும் கவணகீர்த்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம் மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். “அதுவுமவனதின் னருள்” என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்” என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, “ஆனைக்கன்றருளையீந்த” என்றும், “நின்னோடு மொக்க வழிபடவருளினாய்” என்றும், “அருள்புரிந்த சிந்தை” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும், “அருளாதொழியுமே” என்றும், இப்படியால் அவனருளைக்கொண்டாடுமடியவர். இப்படியே ஹவது ஸாடித்தைக் கொண்டாடிப் போக மவர்

அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. ஹேதுவென்னென்னில் என்றது - எல்லாருமறிந்துஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவான வருளினுடைய கசியுயமென்னென்னிலென்றபடி. கவணகீர்த்திருக்கையாலே என்றவகணாம் ‘இயம்புகேன்’ என்றுசொலும். அருள் கவணகீர்த்திருக்கை யாவது - தன்னதிரயத்தாலே தத்தூயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களும்ருளைக்கொண்டாடினார்களோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனகிதூடி). அருளைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படியே ஹதூடி), இவர்கள் பக்கல்

கள். ஹவத ஸாடிஹதாவாக ஸாடிதமான கரூ
ஜாநஹதிகளை உவாயமாகவாடிர்க்குமவர்க ளன்றிக்
கே, “கெவத ஹவத ஸாடிமே உஜீவநஹத”
என்றிருக்கு மவர்கள். தந்தாம் பக்கலுள்ள சூத-
கூடுயுங்களை புஸாடிஹதமாக நினைத்திருக்கும்
தொழிய, புஸாடிகுமாகநினைத்திராதவர்கள். இவர்
இப்படி நினைத்திருக்கிறது மறறை யாழ்வார்களை
யிறே; “ஆழியானிருளே” என்றும், “நின்னருளே
புரிந்திருந்தேன்” என்றுமிறையவர்கள் பாசுரங்கள்.
(இன்புற) சூதடி கிருராக. “எண்ணுதனகளைண்
னுநன்முனிவ ரின்பந்தலைச்சிறப்ப” என்கிறபடியே
ஸாடிதத்தி லந்யமின்றிக்கே ஹவத-ஹவமே யா
தெய்யா யிருக்கும்படியாக. (அருளிண னவ்வரு
மறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - புலிபுமாய்ப
பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது - வேட
நஹஸுமான உபநிஷத்திறே. அவ்வருமறையின்

ஆதிகூலாடிடன் இருக்க ஹவத ஸாடிமேபுஜீவதகாமாகக்
கூடுமோ வென்ன (தந்தா மிதூடி). * அருள்கொண்டாடு
மடியவர் ஆழ்வார்களே யாகவேனுமோ வென்ன (இவர்
உதூடி) இதுகுக்கு தியாடிகமேதெனன (ஆழியானிதூடி).
வடாடி மருளிச்செய்து, தாதூடி மருளிச் செய்கிறார்
(எண்ணுதனக ளிதூடி). எண்ணுதனகள் - ஸஸுவைய
கூலாண முணங்கள். ஸாடிதாடி திஷ்யம் பண்ணுகிற
விபுஸாத்தை யதஸநிக்குவே, அவர்களுக் குண்டான
வயு வஸாயம் ஸாடிமாமென்று இவ்வாகுத்துக்கு தாதூ

பொருளை யருளிஞன் - நித்தியதூஷர்க் கல்லது
தோன்றாத வுஷ்நிஷ்டரூத்னையு மருளிச்செய்தார்.
வாஸாஸாதிகர்க்கு நித்யமான வெவ்வுரம் - உவ
நிஷ்டஹஸ்யமிதே ; “ஸாஹிஸ்ரீ ரஜிதாஸ்காழ்”
என்னக்கடவதிதே. அதாவது - “வாஸஸம்” என்
றும், “ரவொவெவஸம்” என்றுஞ்சொல்லுகிறவிஷ
யத்தை தது ஸாடித்தாலேவிக்கை. “வணஷ்ஹெ
வாநந்யாதி” என்றும், “தலெத் ருவெடிஸாஹு”
என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிதே.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸுஷ்மியாலே
யருளிச்செய்தாரன்று, “மயர்வறமதிநலமருளினன்.”

நூல். மறையின் பொருள் என்றதுக்கு தாத்ரூரம்
(நித்யதூஷி). அருளிஞன் என்கைக்கு அதினுடைய
சீர்மையேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (வாஸதூஷி.) உவ
நிஷ்டஹஸ்யம் சீரியதென்னு மதுக்கு ப்ரோணம் (ஸாஹி
தூஷி). ‘ஸா’ என்று-வீ யைச்சொன்னாலும்அதுக்குவீ து
தலூ தாராவென்று கருத்து. வதூநிஷ்டர்க்குத்தோன்றுகிற
கூ மேதென்ன (அதாவது ஐதூஷி). உதூரூப்ரோணம்
(வெஷ்ஐதூஷி). ஹவதூரூநிஷ்டகூஸ்கூநந்யதீதிவூ
வெஸாஸாதிவூதூரூ. அருமறையின் பொருளை யருளின
ப்ரகாரமேதென்னு மாகாவெ ன்னிலே “அருள்கொண்டு”
என்றருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வூவதூ
வூரூகமாக ஹவதூவெவ மூலமென்று தாத்ரூ மருளிச்
செய்கிறார் (இவர்தாம் ஐதூஷி). அவனோ பெரித்தார்என

என்கிற படியே - ஸ்வவது ஸாடிஸு ஜாதிதை
முதலாகக்கொண்டு, தனது ரிதராய்க் கொண்டா
யிற்றருளிசெய்தது. “என்னுகியே தப்புதலின்றித்
தனக்கவிதான்சொல்லி” என்கிறபடியே - பிறரோ
பாதி, கவிபாடுகிறதாமும் விவரிதரம்படி திரவடி
“மாகவிதே கவிபாடுவித்துக் கொண்டது, (ஆயிர
மின்றமிழ்ப் பாடினான்) “உத-ஸிஸு தஹஸுராணி
ஸூகாநாதி-தூவர்நுஷி” என்றும்போலே யாயிர
மாக வாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராதுவுக்கு ஹிதாஸு
த்துக்கொவ்வொருபாட்டே யமையுமபடியிறேயிரு
ப்பது. (இன்றமிழ்ப் பாடினான்) டி-ஸுவமாஹமான
வருத்தை “வாடுடுமெயெயெய-ஸு” என்கிற படி
யே ஸ்வவதுமாகவும் ஸூயாகாஸுமாம்படி யாகவும்
பாடினார். (பாடினா னருள்கண்டார்) “மயர்வற மதி
நலமருளினன்” என்னும்படி யிருளல்ல, அது தன்
னையும் விளாக்குலெக்கொண் டிருக்குமருளிறேயாழ்
வாரருள். ஸூரன் கைவிட்ட வாதுக் களையும்,

னன (என்னுகியே யிதாடி) சுதஹமானவெஹுத்தை ஸர்
முவித்து ஸஹஸுஸுஸெஹு யாகி ஸுஸநீ கரித்தார் ருண்
டேவென்ன. (உத-ஸிஸு திதாடி) ஸூராராயணத்தோடு
ஸிமாக விருபத்து நாலாயிரமாகப் பாடாதே ஆயிரமாகப்
பாடுவா னென்னென்ன (ஓராதுவுக்கு ஹிதாடி). “சட
கோபனருள்” என்றும்போலே “பாடினாருள்” என்ற
துக்கு ஹிதா தாதுஷி (மயர்வற விதாடி) கண்டார் என்ற
துக்கு தாதுஷி மருளிச் செய்கிறார். (ஸூர விதாடி),

அவர்களுடைய உருகியைக்கண்டு திருத்தவொரு
ப்பட்ட படியாலே யீவாருள் புகுக்க மன்றோ
வென்கை. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) விடிவிழிப்பா
தத்தாயத் தையும் கவனகூரித திருக்கை. அத
னில் பெரியவெனனவா” என்று ஊவவழியுத்தில்
தமக்குண்டான வலிநிவெஸத தளவும போருமா
யிற்று எனனளவிலே கூடுவெயும். (அ)

‘வொகூத உகிவொகூ’ எனகிற வுதூத்தியை யுட்கொண்டு
அருளிச்செய்கிறா (விடிவிழிப்பொதூதி) தமமுடைய பக
கல்பணணின கூடுவெயை ஆஷ்டாஹாவெந விவரிககிறார்.
(அதனில் உதூதி.) அருளகோண்டாடுமடி யவரின்புறவவ்
வருமறையினுடைய பொருளையருளிணை, அருள்கொண்டா
யிர மின்றமிழப்பாடினனுடைய வருளிவ்வுலகினில் மிக்கதே
கண்டிர் எனறதுயம். (அ)

ஒன்பதாமபாட்டு.

மிககவேதியர்வேதத்தினுட்பொரு
ணிறகப்பாடியெனனெஞ்சுணிறுத்தினுன்
தககசீர்ச்சடகோபனெனனம்பிககாட
புக்ககாதலடிமைபயனன்றே.

புகிவடி.

மிககவேதியர்
வேதத்தின்
உட்பொருள்
நினை

கூதியிதூதிக்கூடுக்களுடைய
வேதத்தினுடைய,
கூலியுமான்சுத்தித
நினை

பழி	புசிவ திலிஷயமாகப்பாடி.
என்கெஞ்சள்	எனமநவிலே
நிறுத்தினான்	வொபு சிஷித மாம்படி பண் ணினார்;
தக்க	தருதியான
சொ	ஜாமாடிவடு நியையுடைய
சடகோபன் என்நம்பிகு	என்னுடைய வொ ரான ஆழ் வார்க்கு
ஆட்டிக்காதல	ஊஷுத்திலே வு வொததி வண்டானகாதல்
அடிமை	ஊஷுதெக்கு
பயனன்றே	வு யொஜகமாம.

வொவொநாந்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆழ்வாருடையவருள் “உல
கினில் மிக்கது” என்கைக்கடி யென்னென்னில ;
என்னுடைய தண்மை பாராதே ஸகலவெடிங்களி
னுடைய ஹஸ்யாநுததைப்பாடி, அத்தை யெனக்கு

அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டி. “மிககது” என்கைக்கு என்றது-மிக்க
தென்றறிகைக் கென்றபடி. ஸ்ரீராமராவிகள் மஜாதீரத்தி
னின்றும் ஆழ்வாருடைய ஷிஷு தெஜவெஹ ஸாக்ஷாதீதது
வந்த ஹஸ்யமிகளாகையாலே இவருக்கொரு தண்மையு
வகைகெவென்ன : ஹமாரதா. உவம. ஹஸ்யவெந தெகை.

உவகரித்தா னென்கிறார். “நீசனேன் நிறைவொ
ன்றுமிலே நென்கண் பாசம்வைத்த-பரஞ்சுடர்ச்
சோதி” என்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்
செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்
செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ராணஸூக்ஷ்மமான வேதத்
தையே திரிபுருஷமாக வுடையவர்கள். “உளன்
சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ய
க்கேட்டிருக்கையாலே, “ப்ராணஸூக்ஷ்” என்கி
றார். சுருகசுராவாயுயநம் பண்ணினவர்க ளென்
றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) ஸகலவெடிகளினு
டைய ரஹஸ்யாரூத்தை. வெடான ரஹஸ்ய -
தீயஸூக்ஷ்ம ப்ராணமான ஹவயெஷு ஷக்ஷ மென்

மெறைருளிச்செய்கிறார் (நீசனே னித்யாதி.) மிக்க என்
துக்கு-ஸூக்ஷ்மதெயும் ஸஹசுமும் என்றிரண்டாம். முந்
தினத்தையருளிச்செய்கிறார் (ப்ராணேத்யாதி.) ப்ராண
ஸூக்ஷ்மபௌருஷ்யகூடிகளாலே. இப்படி விஸேஷண
மிட்டுச் சொல்லவேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விஸேஷண
மிட்டாற் போலே யருளிச்செய்தா னென்கிறார். (உளன்
ஐத்யாதி.) இரண்டாமாம் (சுகெகெத்யாதி.) வெடாஸூக்ஷ்ம ஹ
வயெஷுக்ஷ்மன்றோ, உட்பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்திகை
யாவ தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வெடானஹ
வயமென்று தொடங்கி, ஸஹமாக்கினு னென்று மளவும்.)
ஆழ்வாரோவிக்கொள்ள, தாமிங்கே யடிமைசெய்கையாலே
தமக்கிங்கே ஸிவீத்தவடிமை, ஆழ்வாருக்கு ஸுரானந்தாஸூ

நிறே வெவிகுஸாஸூழ் நிர் யித்தது. (நிநீகப்பாடி)
 உரு ஹமான விர்தாஹஸ்யாஸூததைக்கேட்பார்க்கு
 பூதிவதி விஷயமாமபடிபாடி. “பரமனைப்பயிலும்
 திருவுடையார்யவோலும்” என்றும் “எம்மையாரும்
 பாமர்” என்று மருளிச்செய்தாரிறே. (என்றெஞ்
 சுர் நிறுத்தினான்) ஹவலெஷுஷகத்துக்குங் கூட
 மேடடு மடையான வென்னெஞ்சிலே யித்தை ஹிர்
 மாக்கினார். கல்லைத்துனைத்து அதிலே நீநாநிறுத்து
 வாபாப்போலே, நிரிவாமான வென்னெஞ்சுக்கு
 மிதுவே விஷயமாமபடிபண்ணினார். இநிறே - என்
 தண்மையைப் பாராதே யென்றிறத்திற் பண்ணின
 வுபகாஸூ.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இது துடங்கி உபகாஸூ
 ஸூதியாலே தமக்குப்பிறந்த வலிநிவெஸத்தைப்
 பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) “ஸுரெஸூரன்
 கவிகள்” என்றால் தகுதியான கூறாணமணங்களை
 ஏவிககொள்ள மாட்டாமையாலே வாசிவடித்திலே லிசி
 த்ததென்றபடி. வெலாஹாஹஸூ - பூணவத்தில் உதாஸூ
 ஸூ. உதாஸூததை உஷாஹாஹவெந லிவரிக்கிறார் (கல்லே
 ததுனைத்திதாடி) நிரி வாமான ஹவலெஷுஷகம் கூடப்பகு
 ராதபடி கீழோடே நிவ்வூத்துக்குசு சேர்த்தியாகையாலே
 பூதாஸூராவஸஹாமபண்ணுகிறார். (இநிறேஹூதி.)

இது துடங்கி என்றது - இந்த அடியும் மேற்பாட்
 டும். தக்கவென்றதுக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டிகையாலே
 ஸுரெஸூரன் கவி என்று சொல்லுகைக்குத் தக்கவென்றது
 மருளிச்செய்தார் (ஹவலெஷுஷகம்.) கண்ணந்தனக்குக்

யுடைய வாழ்வார். “அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி” என்றால் ஸ்ரீராமரக்ஷத்துக்குப் போரும்படி யிருக்குமாபோலே, “ஸ்ரீராமரன் கவிகள்” என்றால் போரும்படியாயிற்று ஆழ்வாரிருக்கும்படி; “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன்றனக்கேற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. (என்றம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொரு வளவுயெயிறேயிது, என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான ஸ்ரீராமரன் வளவுயெய்த்தை யுடையரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) சுந்தரராமரெஷமாக்கினரூயி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்த ரூயியன்றே வப்போதே டாஸுமான ப்ரபொஜிதத்தோடே வ்ரபொமாயிருப்பது. ஹவ விஷயத்தில் ரூயியடியாகப்பிறந்தடாஸும், ஸ்ரீராமரெஷம்பிறந்தால் அஸ்ரீராமர டாஸுத்தாலே யொரு டெஸவிஸெஷத்திலேசென்றால்பெறக்கடவதாயிறே

கவிபென்றாலேற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி, ப்ரபொண மருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கும் ஐத்யாடி.) “தக்கசீர்” என்ற போதே கதூரண மூணங்களைச் சொல்லி யிருக்க, நம்பி என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே ஐத்யாடிவாக்ய உயத்தாலே.) ஆட்புக்ககாதல் - ஆட்புக்குப் பண்ணினகாதல். இத்தை யருளிச் செய்கிறார். (சுந்தரூ த்யாடி) அடிமையை, பயனாக - ஹமமாக வுடைத்தான தென்று அரூமருளிச் செய்கிறார் (அப்போதே யித்யாடி.) ஸ்ரீராமரூபரூகடி விவரணம் பண்ணுகிறார் (ஹவடித்யாடி)

எஅ

கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு

குயில

ஆழ்வார் வரிஷரத்திலே யிருக்

கிற குயில்களுங்கூட

கின்று

நின்று

ஆல்

திருவாய்மொழியைப் பாடுகிற

யுகியெய்யுடைய

பொழில்

பொழிலாலே

சூழ

சூழப்பட்ட

குருகூர்

திருமறிககு

நமபி

சிறு ஹகிரானவளே

உன்றன்

தேவரீருடைய

மொய

சூரவ்யுமான

கழறகு

திருவடிகளுக்கு

அன்பையே

அன்பையே

முயலகினதேன்

அந்நியாரின்றேன்.

வாபுராந்.

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தமக்குவகரித்தவுவ
கார்த்தை சுந்ஷலித்தவாரே, தாம் இதுககுமுன்பு
ஆழ்வார் விஷயத்தில் நின்ற நிலையடங்க முதலடி

அரும்பதம்.

பததாம்பாட்டு. “ஆடபுச்சகாத லடிமைப்பயனன்றே”
என்றுதாம்அநுக்லியராய் கெஜாங்கனைப்பண்ணிக்கொண
ருக்க, “பயனனறுகிலும் பாங்கலராகிலும்” என்று அது
லாவிக்கக கூடுமோவென்கிற ஸ்லோகிலே, அது தம்நெஞ்
சிற் படாமையாலே யருளிச்செய்கிறொன்று அவதாரிகை
(ஆழ்வார் ஐத்யாதி.) தமக்கு, உயராகலிகளுக்கு. உபகார

யிட்டிலராகித் தோற்றுகையாலே, அவர்பண்ணின
வுவகாரத்தைப் பேசுகிறார். சூவாரின் பண்
ணின உவகாரத்துக்கு வுதூவகாரமில்லையோ
வென்னில்; “சூதாவாவியிலேஷா நூதூதூதூ
கூயூதூ” என்று வஞ்சனதூபி விலீரென யான
வஞ்சியும் ஸபுஸமல்லவென்றிறே ஸாஸூ டூ. அவன்
இவனுக்கு உவகாரித்தது ஸபுஸமாயிருப்பதொரு
யிதூதூதூதூ யானால், அப்படியே யிருப்பதொரு
யிதூதூதூதூ யுவகாரித்தாலிறே இவன்வுதூவ
காரம்பண்ணினாவது; ஆகையாலே சூவாரிவிஷ
யத்தில எல்லாம் செய்தாலும், அவன் பண்ணின
வுவகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்திலனாய்
என்றுமொக்கக குறைவானாய்ப் போருமித்தனை.

த்தை என்றது - “என்னெஞ்சுள நிறுத்தினான்” என்றத்தை
கூடாகித்து. இதுக்கு முன்பென்றது - “பயனன்றுகிலும்”
உதூதூதூதூவகாரத்துக்கு முன்பென்றபடி. அவன்பண்
ணின உவகாரம் என்றது - தன்பககலொன்று மினறிக்கே
யிருக்கப்பண்ணின உவகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டதா
கத் தோற்றுகையாலே, தாம்பண்ணின கூதூகூதூ
வரணம் ஸபுஸமல்லாமையாலே யத்ததப் பண்ணககூடா
தென்று கருத்து. வுதூவகாரூ - ஸபுஸாவகாரூ.
‘வுதூவகாரமில்லாமெக்கு ஸாஸூங்கூட்டின வரணூ
உவீவதூயங்கூட்டிகிறார் (அவன் இவனுக்கு உதூதூதூ) டூதூதி

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலே யொருவனுக்கு உபகரிப்பது ஒருபுயொஜநத்தைப் பற்றியிறே, அங்ஙனொரு புயொஜந மில்லாதிருக்கச் செய்தே யும். (பாங்கலராகிலும்) புயொஜந மில்லாவிட்டால், சொல்லுகிற போது ஹிதம் கேட்கைக்குப் பாங்கா யிருக்கலாமிறே; அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே யிருந்தார்களே யாகிலும். இப்படியிருக்கு மவர்க ளுக்கு ஹிதம்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென் னில்; இவர்களந்ரூம் பொறுக்கமாட்டாம லிறே; இப்படி உவபெஸிப்பா ருண்டோ வென்னில்; ராவணனுடைய டுருதியைக்கண்டு “நிதூஸவயிக் கூதூஸ” என்று அவனுக்கு ஹிதம் சொன்னாளிறே பிராட்டி; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடை யையு மடைத்துச்சொண்டு அகத்துக்குள்ளே கிட ச்க, அகம் நெருப்புப்பட்டுவேகாநின்றால், கண்டுநின் றார் அவிக்கும்போது, தங்களுக்கொரு புயொஜந ததைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவன் அபேகூழித்த துக்காக வாதலன்றிறேயவிப்பது; இப்படியாயிற்று ஆழ்வார்படியும். (செயல் நன்றாக) தனக்கொரு புயொஜநமில்லையேயானாலும், எதிர்த்தலைபாங்கின்

கண்டுஉவபெஸிக்கைக்கு உவவ தியுங்காட்டுகிறார் (ஒருவனு ககிதூஸி). அகம்-ஹிதம். ஸஜ்ஜாலராயாநவஹு கமாக எடுத்த புதீகததுக்கு தூதூஸும் (தனக்கு உதூஸி.) ஸுபுயொ, ஜநமில்லாதே போனாலும் அவன் புயொஜந மானாலும் விரிசிக்க வேண்டாவோ வென்று ஸபெஜுக்குக் கருத்து.

றியே யொழிந்தால் அவனுஜீவிக்கும்படியென்னென்
னில்; தன்னுடைய செயலாலே யெல்லாம் நன்றும்
படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றும்படி யென்
னவுமாம். (திருத்திப் பணிகொள்வான்) “தீர்ந்த
வடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல”
என்று- “வ்யாவ்யமும் வ்யாவகமும் தானே” என்று
அய்யவவித்திருக்கு மவர்களுடைய விருவாயியைப்
போக்கி அடிமைகொள்ளுமவன் என்றதிதே வவெ
ஸ்தானே ; அங்ஙனன்றிக்கே, இவையொன்று மின்றி
க்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளு
மவரிதே யாழ்வார். பணிகொள்வான் - குருகூர்
நம்பி என்றநூயம்.

குயில்நின்றால் பொழில்சூழ் என்றவிடம், திருத்
திப்பணி கொள்ளும்படிக்கு ஐயுஷ்டாந்தம். இவரொரு

செயல் நன்றாக என்றது ஸாரீராத்மாவ விருக்கையாலே,
ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து, இவன்
செயலேநன்றாகப்பண்ணியென்று அய்யாவகம் (இவன்ஐத்யாதி)
திருத்தி என்றதுக்கு - திருந்தாதவரையும் திருத்தியென்றாய்
வ்யாவத்யாவகமாக தாத்ய மருளிச்செய்கிறார் (தீர்ந்த
ஐத்யாதிவாக்ய ஆயத்தாலே.) (இவையொன்று மின்றிக்கே
என்றது) வ்யாவகமேயென்றும் வ்யாவகமவனே என்
றும் சொல்லுகிற சுயவஸாயங்க ளின்றிக்கே என்றபடி.
கொள்வான் என்றது - கொள்ளுகைக்காகவென்று பேரா
ம். மீக்காக, சுதயம்காட்டுகிறார் (புணிகொள்வான் ஐத்யாதி)

காலத்திலே ஆற்றாமையாலே “காண வாராய்” என்று கூப்பிடுவது மொருபாசரமுண்டு; “யாவர் நிகரகல்வானத்தே” என்று களித்துச்சொல்லுவது மொரு பாசரமுண்டு; இவர் பாசரத்தைக் கேட்ட குயில்களும் செவியத்தாலே யிப்பாசரத்தையே சொல்லும்; ஆகவிரண்டு பாசரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப் பயிற்றுவன. (குருகூர் நம்பி) “ஊரும் நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல்” என்று வேதநருடைய வளவன்றிக்கே, திருக்குக்களையு மேறும்படியாயிற்றழ்வாருடைய பஞ்சு யிருப்பது. (முயல்கின்றே னுன்றன் மொய்கழற் கன்பையே) உன்னுடைய ஸூவ்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே, முயல்கின்றேன் - ஸூரியாநின்றேன், செய்கிற வடிமையால் பொதுவாதிபிறவாமையாலே, “திருவடிகளிலையெனக்கலிகிவெஸம் வேணும்” என்று அழிக்கிறாரிறே. “என்னைத்திமனம்மிகடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்” என்று ஆழ்வார்தாம்அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்போலே, பண்ணின வுபகாரத்துக்கு புகழ்புகழ்காரும் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார். (க0)

செவியத்தாலே - செவியாலே. பயிற்றுகை - சுலூஸித்துச் சொல்லுகை. * நம்பி வடிதாதாரும் (ஊரும் ஐதூரடி.) மொய் - ஸூவ்யமெத. கழற்கு என்றது, ஸூவ்யஸூவ்யாதிஷ்டியாய், விஷயவிஷயீஹாவநையிட்டு தாதாரும் (செய்கிற ஐதூரடி.) முன்பே சுலூஸிவெஸமுண்டாயிருக்க, இவர்வாழ் அத்தை பூரூபப் பன்னென்ன வருளிச் செய்திருநீர் (என்னை ஐதூரடி.) (க0)

உருவான அரும்பதங்கள்.

அக

பதினோராமபாட்டு.

அன்பவறனனையடைந்தவாகி கெலா
மனபனதென்குருகூர்நகர்நம்பிககு
அனபனபமதுரகவிசொன்னசொல
நம்புவார்பதிவைகுநதங்காண்மினே

உருசிவடி

நாநாநா வாக வுததையே திரி
வ வ
உருமாந வுததையே

ந

மமை

தடைந்தவ க சொல

சுருயித லெல
லி தம

அன

வாக வுததையுடைய ரா

தென

வருமனியமான

நருக

நிருதமநிக

நிலை

நிராஹசரான வரதவாருக்கு

உருக

உருவமரு கராய

சுவ

சுருயுருகரு

சொ

அருளிசெய்த

சொல

பாசுரமனை

நம்புவா

நருசுமாக நினைத்திருக்குமவ
கருக்கு

பதி

வருவரு ஷேம

வைகுந்தம்

வாசுவதமாக

காணமின்

காணுமகள்.

வொவொந்.

பதினோரம்பாட்டில், கிமத்தில், இப்புவைத்
தையே தஞ்சனாக நினைத்திருக்கு மவர்க ளுக்கு
சுவாஸஹ-ஓரி வாஸிவடிமென்கிரார்.

(அன்பன்) வாதுவொத்தையே கிரஹக மாக
வுடையவனயிற்றீரூன், “இன்னனுக்கு அன்பன்”
என்று விசேஷி யாமையாலே. “ரிவ-ஓணாவி
வதவ்” என்கிறபடியே - ஸ்ரவிஷயமாயிற்று அவ
வடைய வாதுவொமிருப்பது. அதுக்குஹேதுவென்
னென்னில்; “ஸ்ரெஷாஸெவொகாநாஓ விதாரி
தாஹாயவ்” என்றும், “ஓவாநாஓநவாநாஹுஸா
ரிநாஸிஸெவத” என்றும்-ஐநகதுவ்ய-தூமான
ஸஜிநாஸு ஸ்ரஸாயாரணமா யிருக்கையாலே வாது
வொமும பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவா
கட்கெலாமன்பன் தென்குருகூர்நகர்நம்பி) ஆழ்வா
ருடையவன்பு அங்கன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது;
“பாமனைப் பயிலும் திருவுடையார் யவளோலும் -
அவர் - எம்மையாளும பரமர்” என்கிறபடியே -

அரும்பதம்.

பதினோரம்பாட்டு. கிமத்தில் “நம்புவார்புதிவைகுநந்
காணமின்” என்றத்தைக ஈடாகுறித்து அவதாரிகை (கிமத்தி
லிதாடி.)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ஸ்ரீகியை விஷயாதாஹிவ
மாக வாத வ்வாமாக வருளிச்செய்கிரார் (வாதுவொத்தை
உதாடி.) அன்புன்றன்னை யடைந்தவர்கள் - ஸ்ரீஹாஹ

ஹவதௌ நிவநமாயிறேயிருப்பது. தம்மைப் போலே “அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்” என்பாஸல் லாரையும் தமக்கு நாயராக வாயிற்று நினைத்திருப்பது. (தென்குருகூர்நகர்நம்பி) “அடியாரடியார் தம மடியார்” என்று - ததௌ நிவநிவநிகளளவும் பண்ணின வெரித்தாலே வஞ்சனாயிருப்பர். (நம்பிக்கன்பனம்) ஹவதௌயத்தளவுமன்றிக்கேதீயரளவு மன்றிகே யவாடிவிஷயத்திலே ஸகராய். தனக்கு வஞ்சனஷாரும் வேண்டி யிருக்கில் ஹவதௌயத்தப் பற்றவமையும்; அங்ஙன் தானுத்த தனறிக்கே “ஈஸானுகப்பே வஞ்சனஷாரும்” என்றிருக்கில் ஹவதர்களைப் பற்றவமையும்; “ஜாநீகா தெவெரிதீ” “ஜிவாணாஹிவாணவா” என்று - பாண்டவர்களைத் தனக்கு யாருகாகவிதே நினைத்திருப்பது; ஈஸானுகே ஸீ வெஷவர்க ளோடு வாசியற எல்லாருடைய வுதப்பும் வஞ்சனமென்றிருக்கில் சூவாடினைப்பற்றவடுக்கும்; “சூவாடிவாந” என்றாயிற்று ஸீ வெஷவர்க ளுகப்பது.

வதர்கள். இங்கு, அன்பன என்றது - ஹதன் என்றபடி. * நம்பி வததௌயும் (அடியாரிதூடி.) ஹவானையும் ஹவதாக்கையும் பற்றாமல், ஆழ்வார் விஷயத்தி லனபராவா னென்னென்ன; அன்பன், தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன், நம்பிக்கன்பன், என்கிற வதங்களை கட்டாக்கித்து இவ்வுருக் குண்டான மவதாக்கிங்களை யருளிச் செய்து ரார் (தனக்கு என்றுதோடங்கி அஞ்சவாக்கத்தாலே).

புயலித்திலே ஆவாரின் தனக்கு சுஜாதஜாவந
 சுவத்தாலே ஸுருவ ஜாதத்தைப் பிறப்பித்து
 ஹவத ஸுருயணவேளையிலேவாஷகார ஹுத
 னாய, தன்னுடைய வநஷாநத்தாலே யிவனை. நல்
 வழியே கொண்டு போய், பூவாவிடினெய யிலும
 ஸாயுவிவ்யூயைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய்,
 இப்படி ஸவசுவத்தாலே யுஷேஸுனாயிறே யி
 ருப்பது. (மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வானாத்
 தாமசொன்னபாசரம தமக்கினிதாயிருகையாலே
 * மதுரகவி யென்கிறார். (சொன்னசொல் நம்பு
 பதிவைகுந்தம்காண்மினே) இனிதாயிருந்த தில்லை
 யாகிலும், இப்புவநத்தைத் தஞ்சமாக நினைத்தி
 ருக்கு மவர்களுக்கு வஸுவுஷேஸு வாஸிஷ்டம். ஆ
 ழ்வா ருஷேஸுரானல், திருநமரியன்றோ பூவா
 மாவதென்னில்; திருநமரியில் பொலிந்து நின்ற
 பிரானைப்படி ஆழ்வா ராணையுமாய் இருபுரியாய்ச்
 செல்லும்; அங்ங னன்றிக்கே ஆழ்வா ராணையே
 யாய்ச் செல்லும வாஸிஷ்டம்; “அடியார் நிலாகின்ற
 வைகுந்தமே” என்றும், “வானவர்நாடு” என்றுஞ்
 சொல்லக் கடவதிறே. நம்பி திருவழுதி வளநாடு

அவர்களுக்குப்பாக வன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுப
 காரத்தாலும் பற்றவேண்டு மென்கிறார் (புயலித்தில்
 உதாஹி) “சொல்லமுடியா” என்னுதே, *சொன்னு என்கை
 யாலே வஸுவு (இனிதாய்க்குதுதி) இருபுரியாவது ஒரு
 னன் முதற்கு, எதிர்புதற்குவிபத்தையிருக்கை, இங்கே

ஜாஸர், “நம்புவாப் பதிவைகுந்தம்” என்று - “அவர்க
ளிருந்த தேசங்காண் வாழிவடிம்” என்று சொல்லு
வர்; “உணாக்கவல்லார்க்கு வைகுந்த மாகுந்தம்மூ
ல்லாம்” என்னக்கடவதிதே; “கூரத்தாழ்வான்
மீகன்பிறந்தபின்பு ஸஸாரமும் வாழிவடிமு மிடை
ச்சுவனாத் தள்ளி யொருபோகி யாயிற்றுக் காண்,
என்று பெற்றி பணித்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்
செய்வார். (கக)

தானே வாழிவடிம் என்றதற்கு ஸ்வாமிமாசு வருளிச்செய்
கிறார் (கூரத்தாழ்வா வித்யாதி.) (பெற்றிபணித்தார் என
றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தே தானே அந்தவிஹிதியி லுது
ஹந்தைப் பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையி லதுஹம்
இங்கே கிட்டிகையாலே யிங்கேயிருந்தே யந்த விஹிதியை
யுண்டாக்கினார்; ஆகையாலே யொருபோகியாயிற் றென்ற
படி. (கக)

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

க ண ணி நு ண் சி ரு த் தா ம் பு

வாழிவடிவாழ்நா வரும்பதங்கள்

முற்றின.

3229

(7695)

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY